

Till arbetspensionsanstalterna

EES-AVTALETS TILLÄGGSPAKET TILL RIKSDAGEN

Regeringen har 29.4.1994 avlåtit en proposition till riksdagen med förslag om godkännande av vissa bestämmelser i Gemensamma EES-kommitténs beslut nr 7/94 om ändring av protokoll 47 och vissa bilagor till EES-avtalet (RP 56/94).

Detta s.k. EES-tilläggs paket innehåller också bestämmelser om den sociala tryggheten (bilaga 6 till Gemensamma EES-kommitténs beslut). Genom förordningen 1248/92/EEG ändras bestämmelserna i förordningen 1408/71/EEG om beviljande och beräkning av pensioner. Ändringarna baserar sig förutom på EG-domstolens rättspraxis även på brister i lagstiftningen.

I cirkulär A 70/93 om tillämpningen av EES har de nya räknereglerna som ingår i denna proposition beaktats.

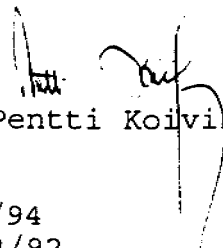
Tilläggs paketet avses träda i kraft 1.7.1994 förutsatt att alla de anmälningar som EES-avtalet förutsätter har gjorts före det.

I 2 § ikraftträdelselagen föreslås likväl att bestämmelserna om den sociala tryggheten skall kunna tillämpas retroaktivt redan från det att EES-avtalet träder i kraft. En förutsättning för den retroaktiva tillämpningen är likväl att de nu gällande bestämmelserna inte medför personen bättre rättigheter.

Avsikten är att cirkuläret fogas till pärmen om tillämpningen av EES.

PENSIONSSKYDDSCENTRALEN

Seppo Pietiläinen

Pentti Koivisto

BILAGOR

Regeringens proposition 56/94
Rådets förordning (EEG) 1248/92

Regeringens proposition till Riksdagen med förslag om godkännande av vissa bestämmelser i Gemensamma EES-kommitténs beslut nr 7/94 om ändring av protokoll 47 och vissa bilagor till EES-avtalet

PROPOSITIONENS HUVUDSAKLIGA INNEHÅLL

I denna proposition föreslås det att riksdagen skall godkänna Gemensamma EES-kommitténs beslut 7/94 som gäller ändring av protokoll 47 och vissa bilagor till avtalet om Europeiska ekonomiska samarbetsområdet (EES-avtalet). Genom beslutet fogas till EES-avtalets regelverk de av Europeiska gemenskapernas rättsakter (EG-rättsakter) som har antagits mellan den 1 augusti och den 31 december 1993 och som gäller det materiella innehållet i EES-avtalet.

Den nya EES-lagstiftningen gäller slopande av tekniska handelshinder för vin och av övriga tekniska handelshinder samt veterinär- och växtskyddsbestämmelser, energi, fri rörlighet för arbetstagare, social trygghet, ömsesidigt erkännande av yrkesbehörighet och etableringsrätt, finansiella tjänster och teletjänster, transport, konkurrens, statligt stöd och offent-

lig upphandling, industri- och upphovsrätt, hälsa och säkerhet i arbetet, arbetsrätt samt lika behandling för kvinnor och män, konsumentskydd, miljö, statistik och bolagsrätt.

Gemensamma EES-kommitténs beslut träder i kraft den 1 juli 1994, om alla anmälningar som förutsätts i EES-avtalet har gjorts till Gemensamma EES-kommittén på behörigt sätt.

I propositionen ingår ett förslag till lag om godkännande av vissa bestämmelser i Gemensamma EES-kommitténs beslut nr 7/94 om ändring av protokoll 47 och vissa bilagor till EES-avtalet samt om tillämpningen av beslutet. Den föreslagna lagen avses träda i kraft vid en tidpunkt som bestäms genom förordning. Avsikten är att lagen skall träda i kraft samma dag som det beslut som nämns i lagen.

INNEHÅLLSFÖRTECKNING

	Sida	
ALLMÅN MOTIVERING	3	Gemensamma EES-kommitténs beslut nr 7/94 bilaga 3c (Ändringar till EES-avtalets bilaga II (Tekniska föreskrifter, standarder, provning och certifiering), tredje delen)
1. Nuläge och föreslagna ändringar	3	
2. Huvudpunkterna i Gemensamma EES-kommitténs beslut	3	Gemensamma EES-kommitténs beslut nr 7/94 bilaga 4 (Ändringar till EES-avtalets bilaga IV (Energi))
3. Propositionens ekonomiska och organisatoriska verkningar	4	Gemensamma EES-kommitténs beslut nr 7/94 bilaga 5 (Ändringar till EES-avtalets bilaga V (Fri rörlighet för arbetstagare))
4. Beredning av propositionen	6	
5. Samband med andra propositioner och avtal ..	6	Gemensamma EES-kommitténs beslut nr 7/94 bilaga 6 (Ändringar till EES-avtalets bilaga VI (Social trygghet))
DETALJMOTIVERING	7	
1. Gemensamma EES-kommitténs beslut	7	Gemensamma EES-kommitténs beslut nr 7/94 bilaga 7 (Ändringar till EES-avtalets bilaga VII (Ömsesidigt erkännande av yrkesbehörighet))
Artikel 1	7	
(bilagorna 1—20 till beslutet)	7	
Artikel 2	85	Gemensamma EES-kommitténs beslut nr 7/94 bilaga 8 (Ändringar till EES-avtalets bilaga VIII (Etableringsrätt))
Artikel 3—4	85	
2. Motivering till lagförslaget	86	
3. Närmare stadganden och bestämmelser	88	Gemensamma EES-kommitténs beslut nr 7/94 bilaga 9 (Ändringar till EES-avtalets bilaga IX (Finansiella tjänster))
4. Ikraftträdande	88	
5. Lagstiftningsordning	88	Gemensamma EES-kommitténs beslut nr 7/94 bilaga 10 (Ändringar till EES-avtalets bilaga X (Teletjänster))
6. Behovet av riksdagens samtycke	88	
LAGTEXTER	89	Gemensamma EES-kommitténs beslut nr 7/94 bilaga 11 (Ändringar till EES-avtalets bilaga XIII (Transport) samt vissa blanketter som används vid transporter)
Handlingar och separata band som hör till propositionen		Gemensamma EES-kommitténs beslut nr 7/94 bilaga 12 (Ändringar till EES-avtalets bilaga XIV (Konkurrens))
Gemensamma EES-kommitténs beslut nr 7/94 av den 21 mars 1994		Gemensamma EES-kommitténs beslut nr 7/94 bilaga 13 (Ändringar till EES-avtalets bilaga XV (Statligt stöd))
Till Gemensamma EES-kommitténs beslut 7/94 fogade uttalanden		Gemensamma EES-kommitténs beslut nr 7/94 bilaga 14 (Ändringar till EES-avtalets bilaga XVI (Offentlig upphandling))
Separata band		Gemensamma EES-kommitténs beslut nr 7/94 bilaga 15 (Ändringar till EES-avtalets bilaga XVII (Immateriell äganderätt))
Gemensamma EES-kommitténs beslut nr 7/94 bilaga 1 (Ändringar till EES-avtalets protokoll 47 (om avskaffande av tekniska handelshinder för vin)		Gemensamma EES-kommitténs beslut nr 7/94 bilaga 16 (Ändringar till EES-avtalets bilaga XVIII (Hälsa och säkerhet i arbetet, arbetsrätt samt lika behandling för kvinnor och män))
Gemensamma EES-kommitténs beslut nr 7/94 bilaga 2a (Ändringar till EES-avtalets bilaga I (Veterinära frågor och växtskyddsfrågor), första delen)		Gemensamma EES-kommitténs beslut nr 7/94 bilaga 17 (Ändringar till EES-avtalets bilaga XIX (Konsumentskydd))
Gemensamma EES-kommitténs beslut nr 7/94 bilaga 2b (Ändringar till EES-avtalets bilaga I (Veterinära frågor och växtskyddsfrågor), andra delen)		Gemensamma EES-kommitténs beslut nr 7/94 bilaga 18 (Ändringar till EES-avtalets bilaga XX (Miljö))
Gemensamma EES-kommitténs beslut nr 7/94 bilaga 3a (Ändringar till EES-avtalets bilaga II (Tekniska föreskrifter, standarder, provning och certifiering), första delen)		Gemensamma EES-kommitténs beslut nr 7/94 bilaga 19 (Ändringar till EES-avtalets bilaga XXI (Statistik))
Gemensamma EES-kommitténs beslut nr 7/94 bilaga 3b (Ändringar till EES-avtalets bilaga II (Tekniska föreskrifter, standarder, provning och certifiering), andra delen)		Gemensamma EES-kommitténs beslut nr 7/94 bilaga 20 (Ändringar till EES-avtalets bilaga XXII (Bolagsrätt))

ALLMÄN MOTIVERING

1. Nuläge och föreslagna ändringar

Avtalet om upprättande av ett Europeiskt ekonomiskt samarbetsområde (EES-avtalet) trädde i kraft den 1 januari 1994 (RP nr 95/1992 rd.) De EG-rättsakter som hör till det materiella innehållet i EES-avtalet och som har antagits och publicerats i EG:s officiella tidning före utgången av juli 1991 har tagits in som en del i avtalet. Inom EG har dock mellan den 1 augusti 1991 och den 31 december 1993 antagits och publicerats över 400 rättsakter som inverkar på det materiella innehållet i EES-avtalet. Dessa rättsakter införlivas med EES-avtalet genom Gemensamma EES-kommitténs beslut nr 7/94 av den 21 mars 1994 om ändring av protokoll 47 och vissa bilagor till EES-avtalet, nedan Gemensamma EES-kommitténs beslut, som har fattas i enlighet med artikel 98 i EES-avtalet. De nya rättsakterna har genom beslutets bilagor 1—20 fogats till EES-avtalets bilagor. I det sammanhanget har också protokoll 47 till EES-avtalet ändrats och kompletterats.

Målsättningen är att Gemensamma EES-kommitténs beslut skall behandlas i Europaparlamentets sammanträde våren 1994. På motsvarande sätt överlämnar de av Europeiska frihandelssammanslutningens medlemmar som är parter i EES-avtalet, nedan EFTA-staterna, beslutet till sina egna parlament för godkännande så att det kan träda i kraft den 1 juli 1994.

Förhandlingarna om Gemensamma EES-kommitténs beslut inleddes i sakligt hänseende mellan parterna i EES-avtalet redan i samband med förhandlingarna om EES-avtalet och har fortsatt efter att de sistnämnda förhandlingarna avslutades våren 1992. I fråga om vissa detaljer har förhandlingarna fortsatt i Bryssel ända till mars 1994 inom olika arbetsgrupper och i Gemensamma EES-kommittén. Avsikten var ursprungligen att Gemensamma EES-kommitténs beslut skulle fattas redan i januari 1994 omedelbart efter att EES-avtalet hade trätt i kraft, men av olika skäl blev godkännandet av beslutet uppskjutet till den 22 mars 1994. Gemensamma EES-kommitténs beslut ansluter sig till EES-avtalets centrala målsättning att skapa ett homogent och dynamiskt Europeiskt ekonomiskt samarbetsområde, men utgör tekniskt ett undantag från den princip som över-

enskommitts på EFTA:s och Europeiska gemenskapernas (EG), numera Europeiska unionens, nivå och som innebär att ny EES-lagstiftning antas genom beslut som Gemensamma EES-kommittén fattar särskilt för varje rättsakt.

2. Huvudpunkterna i Gemensamma EES-kommitténs beslut

Inledande avsnitt

I det inledande avsnittet i Gemensamma EES-kommitténs beslut hänvisas det till EES-avtalet och till protokollet med justeringar av avtalet, till artikel 98 i avtalet om ändring av protokoll och bilagor till EES-avtalet samt till avtalsparternas målsättning att skapa ett dynamiskt och homogent Europeiskt ekonomiskt samarbetsområde som är grundat på gemensamma regler och lika behandling av individer och rörelsedrivande företag vad avser de fyra friheterna och konkurrensvillkoren.

I det inledande avsnittet konstateras det ytterligare att EES-avtalet omfattar de EG-rättsakter som har antagits och publicerats före utgången av juli 1991 och som hör till avtalets materiella innehåll samt konstateras att det för att säkerställa homogeniteten och den rättsliga jämligheten för individer och rörelsedrivande företag är nödvändigt att komplettera EES-avtalet med de rättsakter som Europeiska gemenskapen har antagit mellan den 1 augusti 1991 och den 31 december 1993. Till slut hänvisas det till att de nya rättsakter som avses i bilaga 6 till Gemensamma EES-kommitténs beslut och gäller social trygghet tillämpas redan från EES-avtalets ikraftträdande, dvs. den 1 januari 1994, och konstateras att regelverkets rättsakter tillämpas enligt EES-avtalets protokoll 1 som gäller övergripande anpassning.

Strukturen och innehållet i Gemensamma EES-kommitténs beslut

EES-avtalet består av ett huvudavtal, protokoll och bilagor samt av de EG-rättsakter till vilka det hänvisas i avtalets bilagor. Enligt EES-avtalet skall de avtalslutande parterna och EES:s övervakningsmyndigheter dessutom

beakta eller ta vederbörlig hänsyn till sådana i bilagorna nämnda EG-rättsakter som inte är rättsligt bindande. Bilagorna 1—20 till Gemensamma EES-kommitténs beslut innehåller de ändringar av protokoll 47 till avtalet och av de ändringar av bestämmelserna i de bilagor till EES-avtalet som uppräknas i beslutets bilagor, genom vilka de EG-rättsakter som har antagits mellan den 1 augusti 1991 och den 31 december 1993 har införlivats med EES-avtalet. Största delen av dessa är bindande rättsakter som det hänvisas till i bilagorna till EES-avtalet. I kompletteringarna till bilagorna ingår emellertid också sådana icke bindande rättsakter som avtalsparterna och EES:s övervakningsmyndigheter skall beakta.

Gemensamma EES-kommitténs beslut innehåller dessutom 18 gemensamma eller ensidiga yttranden i vilka tolkningen av vissa frågor som ingår i beslutet klargörs. Dessa yttranden som gäller tillämpningen av avtalet är bindande för parterna i beslutet.

3. Propositionens ekonomiska och organisatoriska verkningar

3.1. Allmänt

Till följd av EES-avtalet ökar uppgifterna inom olika förvaltningsområden avsevärt. De rättsakter till vilka det hänvisas i bilagorna till Gemensamma EES-kommitténs beslut hänger synnerligen intimt samman med rättsakterna i det egentliga EES-avtalet, och det är därför svårt att särskilja den kostnadsökning och ökning av arbetsmängden som de ger upphov till från de ekonomiska verkningar som uppskattades i samband med att EES-avtalet antogs.

Enligt uppskattning ökar Gemensamma EES-kommitténs beslut utgifterna inom olika förvaltningsgrenar med ca 6—7 milj. mk på årsnivå. I fråga om järnvägstrafiken medför den omständigheten att styrningen av trafiken kommer att falla inom ramen för finansieringen av banhållningen att behovet av finansiering för banhållningen ökar i statsbudgeten med drygt 200 milj. mk, vilket dock på motsvarande sätt avses bli uppburet hos Statsjärnvägarna i form av banavgift till samma belopp. Å andra sidan uppskattas Gemensamma EES-kommitténs beslut minska statens utgifter med ca 20 milj. mk, och därutöver kan man börja upp-

bära kontrollavgifter för vissa kontrolluppgifter. De administrativa arrangemangen kan huvudsakligen genomföras genom omplacering och utbildning av den nuvarande personalen. Gemensamma EES-kommitténs beslut kan därtill komma att kräva investeringar i produktionsinrättningar inom livsmedelsbranschen, men i detta skede är det dock omöjligt att exakt uppskatta storleken av dessa investeringar.

3.2. Ekonomiska verkningar inom de olika förvaltningsområdena

Jord- och skogsbruksministeriet

Uppgifterna inom jord- och skogsbruksministeriets förvaltningsområde ökade avsevärt i och med EES-avtalet. De EG-rättsakter som ingår i Gemensamma EES-kommitténs beslut hör också inom jord- och skogsbruksministeriets förvaltningsområde i allmänhet nära ihop med bestämmelserna i det egentliga EES-avtalet, varför de uppskattningar gällande ökningen av arbetsmängden eller kostnaderna som beror på dessa rättsakter delvis ingår i de ekonomiska verkningar som lagts fram i samband med godkännandet av EES-avtalet (RP 95/1992 rd, s. 20).

Inom veterinärvården försöker man klara av den ökade arbetsmängd som Gemensamma EES-kommitténs beslut och bl.a. rättsakterna om mjölkhygien medför genom omfördelning av de nuvarande resurserna inom förvaltningsområdet, varför skötseln av de uppgifter som beslutet förutsätter inte nämnvärt väntas öka kostnaderna för staten eller regional- och lokalförvaltningen. De totala kostnaderna för mjölkkontrollen kommer att minska från nuvarande 35 milj. mk till uppskattningsvis 20 milj. mk då de prov som tas på försäljnings- och serveringsställen samt mastitproven frångås till följd av de rättsakter gällande mjölk och mjölkprodukter som ingår i beslutet. På grund av EES-avtalet och Gemensamma EES-kommitténs beslut kommer en allt större del av övervakningen av produkterna att ske i form av anläggningars egenkontroll, som å sin sida är kopplad till den interna kvalitetskontrollen vid anläggningarna. T.ex. inom mjölkproduktionen, där nivån på anläggningarna redan nu är relativt hög i Finland, väntas verkställighe-

ten av Gemensamma EES-kommitténs beslut dock inte medföra några större kostnader för anläggningarna eller mjölkproducenterna. Gemensamma EES-kommitténs beslut innehåller dessutom en del andra rättsakter inom veterinärvårdens område i vilka nya krav ställs på anläggningarnas konstruktion. Dessa krav förutsätter att vid anläggningarna görs investeringar vilkas storlek i detta skede är omöjliga att uppskatta exakt. Gemensamma EES-kommitténs beslut förutsätter också att nya program för hälsokontroll av husdjur görs upp. Ett exempel på ett sådant program är det obligatoriska kontrollprogrammet för alla avelsbättningar för fjäderfä. På årsnivå beräknas detta program medföra tilläggskostnader på ca 250 000 mk för näringen.

Verkställigheten av systemet för övervakning av ekologisk produktion (rådets förordning (EEG) nr 2092/91 om ekologisk produktion av jordbruksprodukter och uppgifter därom på jordbruksprodukter och livsmedel) i Finland förutsätter inrättande av regionala kontrollnämnder i anslutning till lantsbygdsnäringsdistrikten (sammanlagt 16 nämnder). I varje regional kontrollnämnd skall finnas fyra medlemmar. Nämndernas verksamhet och utbildningen för dem kommer att medföra kostnader för staten på knappt 200 000 mk årligen. Uppgifterna för kontrollcentralen för växtproduktion kommer att öka med sammanlagt ca ett årsverke på grund av tillsynen över nämnderna, det riksomfattande registret samt de stickprov som tillsynen förutsätter. Sammanlagt kommer ordnandet av tillsynen samt inrättandet och upprätthållandet av registret att medföra tilläggskostnader på sammanlagt ca 200 000 mk. I övrigt ordnas tillsynen över den ekologiska produktionen inom ramen för jord- och skogsbruksministeriets samt handels- och industriministeriets nuvarande organisationer och personal genom att anställda vid lantbrukets rådgivningsorganisationer dessutom befullmäktigas att sköta dessa uppgifter. Det årliga statsbidrag på ca 2,2 milj. mk som i dag beviljas för löner till och utbildning av rådgivare inom den ekologiska produktionen behöver inte höjas. För standardkontrollerna enligt den nämnda förordningen uppbärs till staten inspektionsavgifter som beräknas medföra inkomster på ca 1,6 milj. mk per år.

I övrigt kommer Gemensamma EES-kommitténs beslut inte att ha några betydande ekonomiska eller organisatoriska verkningar

inom jord- och skogsbruksministeriets förvaltningsområde.

Trafikministeriet

Tilläggsprotokollet har inom transport och kommunikation inte några särskilda statsekonomiska eller organisatoriska verkningar.

När det gäller järnvägstrafik enligt rådets direktiv 91/440/EEG om utveckling av gemenskapens järnvägar, som ingår i tilläggsprotokollet, krävs bl.a. att trafikreglering skall ingå i finansiering av banhållningen. Detta kommer att öka behovet för finansiering av banhållning i statsbudgeten med drygt 200 miljoner mark. Å andra sidan har staten för avsikt att indriva en motsvarande banavgift.

De nya tillståndsarrangemangen för godstrafik på väg kommer att förändra förvaltningsbehandlingen av transporttillstånd. Meningen är att även tillståndsmyndigheternas arbetsfördelning kommer att förändras i någon mån. När det gäller beviljandet av tillstånd kommer arbetsmängden i sin helhet att minska.

Samarbete mellan organen inom EES och EU kommer att öka, när de finska tjänstemännen kan delta i vissa transportkommittéer inom EU. Detta ökar betydligt trafikministeriets resekostnader.

Social- och hälsovårdsministeriet

Inom social- och hälsovårdsministeriets förvaltningsområde kommer rådets allmänna direktiv om medicintekniska produkter (93/42/EEG) att öka utgifterna för förvaltningen. Totalt kommer reformen att medföra kostnader på ca 6 milj. mk under hela övergångsperioden. De permanenta merkostnaderna är ca 1—2 milj. mk på årsnivå. Avtalet förutsätter att antalet anställda inom produktsäkerheten under övergångsperioden fram till 1998 gradvis ökas från nuvarande fem personer till mellan åtta och tio personer. Ny personal behövs framför allt för uppgifter inom marknadstillsynen. Resurserna inom produktsäkerhetstillsynen och dess organisatoriska ställning samt dess förhållande till utvärdering av teknologin inom området kommer att utredas under 1994, och besluten kommer att verkställas fr.o.m. ingången av 1995.

Ett anmält organ för första kontroll av aktiva medicintekniska produkter bör inrättas i

Finland. Anskaffningen av den testutrustning och de testredskap som behövs samt kostnaderna för utbildning av personal och deltagande i internationella möten inom området kommer att medföra anläggningskostnader. Målet är att det anmälda organet skall täcka kostnaderna för sin verksamhet med inkomster av tjänster inom teknisk kontroll.

I fråga om läkemedelspreparat och andra ämnen som kan jämföras med dem har Gemensamma EES-kommitténs beslut inga ekonomiska eller organisatoriska verkningar.

Ökningen av ADB-utgifterna till följd av ändringarna i kemikalielagen kommer att uppgå till uppskattningsvis ca 10 000 mk.

Miljöministeriet

Rådets förordning (EEG) nr 880/92 om ett gemenskapssystem för tilldelning av miljömärke samt rådets förordning (EEG) nr 1836/93 om frivilligt deltagande för industriföretag i gemenskapens miljöstyrnings- och miljörevisionsordning, vilka ingår i Gemensamma EES-kommitténs beslut, har ekonomiska verkningar inom miljöministeriets förvaltningsområde. Bägge systemen är frivilliga för företagen. Företagen väntas dock ansluta sig till dem, eftersom miljövärden har blivit ett allt viktigare konkurrensmedel.

Avsikten är att kostnaderna för systemen skall täckas genom avgifter som uppbärs hos sökandena. I samband med att systemen införs uppkommer dock kostnader också för staten. Systemet för tilldelning av ekomärke väntas åsamka staten personal-, rese- och informationskostnader till ett belopp av ca 400 000 mk 1995. Behovet av stöd kvarstår också härfter, men dess exakta belopp kan ännu inte uppskattas. Deltagandet för företag i gemenskapens miljöstyrnings- och miljörevisionsordning kommer att åsamka staten informations-, rådgivnings- och utvecklingskostnader på ca 600 000 mk.

Arbetsministeriet

Gemensamma EES-kommitténs beslut om de rättsakter på arbetsförvaltningens område som tas in i bilagorna V och XVIII har inga betydande nya ekonomiska eller organisatoriska verkningar. En redogörelse över de allmänna ekonomiska verkningarna av EES-avtalet

ingår i regeringens proposition om EES-avtalet (RP 95/92 rd). Den ökning av arbetsmängden som avtalet har gett upphov till har i huvudsak skötts genom interna överföringar och nyallokeringar, och Gemensamma EES-kommitténs beslut har inga nya organisatoriska verkningar.

Arbetsministeriet har utsett 15 personer bland arbetskraftsbyråernas personal till att sköta de uppgifter som de rättsakter som ingår i bilaga V till avtalet förutsätter. Dessa personer skall verka som s.k. eurorådgivare. Arbetsministeriet svarar för deras nationella utbildning och för de tekniska arrangemang som datasystemet Eures kräver. EG-kommissionen svarar för den egentliga kompetensgivande utbildningen av eurorådgivarna, dock så att EFTA-staterna själva står för de kostnader som utbildningen av deras egna eurorådgivare ger upphov till. Hittills har tre av de finländska eurorådgivarna utbildats och målet är att det årligen sänds 2—3 personer till den utbildning som kommissionen ordnar. På årsnivå är kostnaderna ca 150 000 mark.

År 1994 anordnas det i alla EES-stater samtidigt en marknadsföringskampanj. Kostnaderna för denna är för Finlands vidkommande ca 50 000 mark. De tekniska arrangemangen i samband med arbetsförmedlingssystemet Eures orsakar kostnader på ca 150 000 mark under år 1994.

När systemet har blivit etablerat som en del av arbetskraftsbyråernas service kommer tilläggskostnader att orsakas närmast av linjeförbindelserna. Det är svårt att på förhand uppskatta dessa kostnader. De sammanlagda årliga kostnaderna torde inte överstiga 200 000 mark.

4. Beredningen av propositionen

Propositionen med förslag till godkännande av Gemensamma EES-kommitténs beslut har beretts av utrikesministeriet och justitieministeriet i samarbete med de övriga ministerierna i statsrådet.

5. Samband med andra propositioner och avtal

Till följd av Gemensamma EES-kommitténs beslut är det i vissa fall nödvändigt att avlåta särskilda regeringspropositioner om harmonisering och verkställighet av de nya rättsakter som har godkänts genom beslutet och som hör till EES-avtalets regelverk.

DETALJMOTIVERING

1. Gemensamma EES-kommitténs beslut

Artikel 1. I artikeln hänvisas det till bilagorna 1—20 till Gemensamma EES-kommitténs beslut, i vilka det bestäms om ändring av EES-avtalets protokoll 47 som gäller avskaffande av tekniska handelshinder för vin, bilaga I som gäller veterinära frågor och växtskyddsfrågor, bilaga II som gäller tekniska handelshinder, bilaga IV som gäller energi, bilaga V som gäller fri rörlighet för arbetstagare, bilaga VI som gäller social trygghet, bilaga VII som gäller ömsesidigt erkännande av yrkesbehörighet, bilaga VIII som gäller etableringsrätt, bilaga IX som gäller finansiella tjänster, bilaga XI som gäller teletjänster, bilaga XIII som gäller transport, bilaga XIV som gäller konkurrens, bilaga XV som gäller statligt stöd, bilaga XVI som gäller offentlig upphandling, bilaga XVII som gäller industri- och upphovsrätt, bilaga XVIII som gäller hälsa och säkerhet i arbetet, arbetsrätt samt lika behandling för kvinnor och män, bilaga XIX som gäller konsumentskydd, bilaga XX som gäller miljö, bilaga XXI som gäller statistik och bilaga XXII som gäller bolagsrätt.

Bilaga 1 till Gemensamma EES-kommitténs beslut

Protokoll 47 i EES-avtalet

Om avskaffande av tekniska handelshinder för vin

Genom ändringarna av protokoll 47 fogas bestämmelser om samarbetet mellan övervakningsmyndigheterna till protokollet genom ett nytt tillägg 2, varvid det nuvarande tillägget till protokollet blir tillägg 1.

Genom Gemensamma EES-kommitténs beslut godkänns 39 nya EG-rättsakter, av vilka fyra är icke-bindande rättsakter, i tillägget till protokollet.

Alla de nya rättsakterna är ändringar av tidigare bestämmelser, övergångsåtgärder,

kompletterande förteckningar eller begränsade regionala arrangemang. Som en ny rättsakt i protokoll 47 godkänns kommissionens förordning (EEG) nr 1238/92 av den 8 maj 1992 om fastställande av analysmetoder för neutral alkohol inom vinsektorn som skall tillämpas inom gemenskapen. Kommissionens förordning (EEG) nr 2238/93 av den 26 juli 1993 om följedokument för transport av vinprodukter och om de register som skall föras samt den förteckning som har publicerats i enlighet med artikel 22 i kommissionens förordning (EEG) nr 986/89 av den 10 april 1989 om följesedlar för transport av vinprodukter och de relevanta förteckningar som skall föras är av betydelse för övervakningen. Avsikten är att genom dessa rättsakter å ena sidan underlätta behöriga myndigheters arbete och å andra sidan förhindra svikligt förfarande genom att i synnerhet övervakningen av fatvin och tillverkningsämnen effektivteras. Förbudet att använda blykapsler på vinflaskor från och med den 1 januari 1993 ansluter sig till konsument- och miljöskyddet. Bestämmelser om detta ingår i rådets förordning (EEG) nr 3895/91 av den 11 december 1991 om bestämmelser om beskrivning och presentation av specialviner samt i kommissionens förordning (EEG) nr 3901/91 av den 18 december 1991 om vissa närmare bestämmelser om beskrivning och presentation av specialviner (3901/91/EEG).

Tillägg 2 till protokollet innehåller rådets förordning (EEG) nr 2048/89 av den 19 juni 1989, som gäller gemensamma tillsynsbestämmelser inom vinsektorn, anpassat till behoven inom EES. I tillägget ingår bestämmelser om utövande av tillsynen, övervakningsmyndigheterna och samarbetet mellan myndigheterna, anmälningar om förfalskade produkter, svikligt förfarande och brott mot produktbestämmelserna samt förfarandet i samband med utredande av brott.

Bestämmelserna i tillägg 2 förpliktar de avtals slutande parterna att sörja för att den behöriga myndighet som svarar för tillsynen förfogar över en så stor och yrkesskicklig personal som uppgiften kräver och att denna personal har behövliga befogenheter att utöva

Avdelning IV: Europeiska samordningsbyrån

Artiklarna 21—23. Artiklarna 21—23 i förordningen har inte ändrats.

Kommissionens beslut av den 22 oktober 1993 om genomförandet av rådets förordning (EEG) nr 1612/68 om arbetskraftens fria rörlighet inom gemenskapen, särskilt vad avser nätverket Eures (European Employment Services) (93/569/EEG)

Genom beslutet skall kommissionen, medlemsstaternas arbetsmarknadsmyndigheter och deras eventuella nationella samarbetspartners bygga upp ett europeiskt servicenätverk, Eures. Nätverket Eures har till uppgift att svara för samarbetet rörande arbetsförmedling och informationsutbytet. Närmare bestämmelser om formerna för samarbetet och den information som skall utbytas ingår i del II i rådets förordning (EEG) nr 1612/68, sådan den lyder ändrad genom rådets förordning (EEG) nr 2434/92. Kommissionens generaldirektorat V är ansvarigt för samordandet av systemet. I anslutning till EES-avtalet syftar systemet till att trygga en rättvis behandling av de avtalslutande parternas medborgare, då dessa förflyttar sig som arbetstagare eller arbetssökande inom EES-området. Genom systemet effektiveras arbetsförmedlingen mellan EES-staterna med hjälp av särskild ADB-baserad informationsförmedling och ett nätverk av specialiserade tjänstemän (s.k. eurorådgivare). Systemet utvecklas i form av ett kommissionsprojekt och tas gradvis i bruk åren 1994—1995.

Lagstiftningen i Finland och behovet av ändringar

I lagen om införande av den lag som skall ges med stöd av Gemensamma EES-kommitténs beslut föreslås det att i lagen intas ett stadgande om arbetsministeriets och statistikcentralens behörighet att på det sätt som avses i rådets förordning (EEG) nr 2434/92 om ändring av del II i förordning (EEG) nr 1612/68 och kommissionens beslut (93/569/EEG) ge handräckning åt EFTA:s ständiga kommitté, EFTA:s övervakningsmyndighet och Europeiska gemenskapernas kom-

mission. Stadgandet motsvarar till sitt innehåll 6 § lagen om godkännande av vissa bestämmelser i avtalet om Europeiska ekonomiska samarbetsområdet och om tillämpningen av avtalet (1504/93).

Bilaga 6 till Gemensamma EES-kommitténs beslut**Bilaga VI till EES-avtalet****Social trygghet***Allmänt*

I artikel 29 i EES-avtalet hänvisas till bilaga VI, som innehåller en förteckning över de EG-rättsakter som gäller social trygghet och som ingår i EES-avtalet. De viktigaste av dem är förordning (EEG) nr 1408/71, som gäller tillämpningen av systemen för social trygghet inom gemenskapen, och förordning (EEG) nr 574/72, som gäller tillämpningen av den. Genom Gemensamma EES-kommitténs beslut har till bilaga VI fogats fyra EG-förordningar och fyra icke-bindande rättsakter som de avtalslutande parterna skall beakta på behörigt sätt. Icke bindande rättsakter som gäller verkställighet av de nämnda förordningarna, genomförs inte i Finland.

Rådets förordning (EEG) nr 1408/71 och (EEG) nr 574/72, sådana de lyder uppdaterade genom förordning (EEG) nr 2001/83 och senast ändrade genom förordning (EEG) nr 2195/91, vilka ingår i bilaga VI, har genom Gemensamma EES-kommitténs beslut ändrats genom förordning (EEG) nr 1247 - 1249/92, som har fogats till bilaga VI. Dessutom har rådets förordning (EEG) nr 1247/92 ändrats genom förordning (EEG) nr 1945/93.

De ändringar som införts genom förordning 1247/92 baserar sig på utvecklandet av rättspraxis vid EG-domstolen, enligt vilken förmåner som enligt den nationella lagstiftningen i de olika medlemsstaterna ligger på gränsen mellan social trygghet och socialvård har ansetts omfattas av samordningsreglerna för social trygghet.

Enligt artikel 4.4 i förordning 1408/71 gäller förordningen inte socialhjälpssystemen. EG-domstolen har konstaterat att en förmån som enligt den nationella lagstiftningen hör till

socialvården också kan ha drag som är karaktäristiska för en förmån som hör till social trygghet. Individens rätt till förmån och förutsättningarna för erhållande av förmånen samt förmånsbeloppet fastställs t.ex. i lag och beviljandet av förmånen är inte beroende av prövning. En sådan förmån hänför sig också till de förmåner inom den sociala tryggheten som nämns i artikel 4 a - h (se fall 381/85, 93/84 Giletti, 249/83 Hoeckx och 365/89 Newton). Den lagstiftning som gäller dessa förmåner påminner också ofta om en sådan lagstiftning som reglerar förmåner inom socialvården. Kännetecknande för dessa förmåner är bl.a. att beviljandet av en förmån baserar sig på behovsprövning och att rätten till förmånen inte förutsätter fullgjorda anställnings- eller avgiftsperioder.

Utgångspunkten är att de förmåner som avses i förordning (EEG) nr 1247/92 hör till den sociala trygghet som omfattas av samordningsreglerna. Förmåner till personer som omfattas av förordningen skall beviljas enligt den nationella lagstiftningen i den berörda personens bosättningsland. Om förmånen enligt den nationella lagstiftningen inte betalas till en person som är bosatt i utlandet, dvs. inte kan exporteras, skall detta nämnas i den nya bilagan 2 a. Till bilaga 2 i förordning (EEG) nr 1408/71 har också fogats en ny avdelning III. För Finlands del behandlas de bestämmelser som tagits in i bilagorna nedan i samband med respektive artikel.

Genom förordning (EEG) nr 1248/92 har de bestämmelser som gäller beviljande och beräkning av pensioner ändrats. Ändringarna grundar sig dels på EG-domstolens rättspraxis och dels på brister i lagstiftningen. Avdelning III kapitel 2 och 3 i förordning (EEG) nr 1408/71, vilka gäller beräkning och beviljande av pensioner, har i sin helhet ersatts med bestämmelserna i denna förordning. De viktigaste ändringarna ingår i avdelning III kapitel 3, i vilket finns nya noggrannare bestämmelser om samordningen av pensioner. På basis av domstolens rättspraxis har samtidigt den bestämmelse strukits enligt vilken pensionernas sammanlagda belopp skall avgränsas till det högsta teoretiska beloppet. Avsikten har även varit att förenkla beräkningen av s.k. pension prorata enligt förordningen i den meningen att pensionen kan beräknas på två sätt i stället för tidigare tre beräkninggångar. Det är inte nödvändigt att räkna ut en pension prorata,

om pensionen beräknad enligt den nationella lagstiftningen alltid är lika stor eller större än den enligt förordningen beräknade pensionen pro rata.

Förordning (EEG) nr 1249/92 innehåller de bestämmelser som behövs på grund av Tysklands återförening. Förordningen innehåller dessutom preciseringar till de bestämmelser som gäller samordning av familjeförmåner. Förordning (EEG) nr 1945/93 innehåller huvudsakligen de ändringar som medlemsstaterna har gjort i bilagorna till förordning (EEG) nr 1408/71 samt bestämmelser om betalning av familjeförmåner i vissa fall. Ändringen av förordning (EEG) nr 1247/92 tillämpas inte i EES-avtalet. I bilaga 6 har dessutom genom Gemensamma EES-kommitténs beslut godkänts de ändringar i bilagorna till förordning 574/72 som gjorts för Finlands del och som gäller den administrativa verkställigheten av förordningarna.

Rådets förordning (EEG) nr 1247/92 av den 30 april 1992 om ändring av förordning (EEG) nr 1408/71 om tillämpningen av systemen för social trygghet när anställda, egenföretagare eller deras familjemedlemmar flyttar inom gemenskapen

Artikel 1. Till artikel 1.f i förordning (EEG) nr 1408/71 har fogats en ny punkt ii, i vilken sägs att när det gäller handikappförmåner som enligt en medlemsstats lagstiftning utges till alla medborgare i den staten som uppfyller föreskrivna villkor, skall uttrycket familjemedlem innebära åtminstone en anställd eller egenföretagares make och en sådan persons barn som antingen är minderåriga eller ekonomiskt beroende av en sådan person.

I punkt j definieras begreppet "lagstiftning". I första stycket i punkt j har intagits ett omnämnande av den lagstiftning som avses i artikel 4.2a och som gäller särskilda icke avgiftsfinansierade förmåner.

Till artikel 4 har fogats en ny punkt 2a och 2b. Enligt den nya punkt 2a skall förordningen gälla också särskilda icke avgiftsfinansierade förmåner som utges enligt en annan lagstiftning eller andra system än de som avses i artikel 4.1 eller som inte omfattas av förordningens tillämpningsområde på grund av artikel 4.4. Med en sådan förmån som skall omfattas av förordningen avses en förmån som hänför sig till de grenar av social trygghet som nämns i artikel 4.1 a — h och som är ett tillägg till,

ersätter eller kompletterar andra förmåner samt en förmån som uteslutande är avsedd för handikappade. Så som framgår av artikel 10 a gäller artikeln endast kontantförmåner.

Enligt punkt 2b gäller förordningen dock inte sådana bestämmelser i en medlemsstats lagstiftning om särskilda icke avgiftsfinansierade förmåner vars tillämpningsområde är begränsat till en del av medlemsstatens territorium. Sådana förmåner som avses i punkt 2b finns inte i Finland. Dessa förmåner anges i bilaga 2 avsnitt III.

Enligt artikel 1.3 skall artikel 5 i förordning (EEG) nr 1408/71 ersättas med en ny artikel 5. Enligt den skall medlemsstaterna när de uppgör de förklaringar om förordningens tillämpningsområde som avses i artikeln närmare ange också de särskilda icke avgiftsfinansierade förmånerna enligt den lagstiftning som avses i artikel 4.2a.

I artikel 1.4 fogas en ny artikel 10a till förordning (EEG) nr 1408/71. Den nya artikeln gäller särskilda icke avgiftsfinansierade förmåner. Personer för vilka förordningen gäller skall erhålla särskilda icke avgiftsfinansierade kontantförmåner uteslutande inom den medlemsstats territorium där de är bosatta i enlighet med lagstiftningen i den staten. Dessa förmåner skall anges i den nya bilaga 2 a som fogats till förordningen.

Enligt de bestämmelser som för Finlands del har tagits in i förordningens bilaga 2 a hör vårdbidrag, handikappbidrag, bostadsbidrag för pensionstagare samt utkomstskyddets grunddagpenning till dessa icke avgiftsfinansierade förmåner i Finland. Betalningen av grunddagpenning enligt lagen om utkomstskydd för arbetslösa (602/84) begränsas under den tid personen i fråga söker arbete i en annan EES-stat. Grunddagpenning betalas inte till en person som vistas i en annan EES-stat och som inte kan få enligt förtjänsten avvägd dagpenning på grund av att arbetsvillkoret, som är en förutsättning för denna dagpenning, inte är uppfyllt eller dagpenning redan har betalats för maximitiden. I anslutning till budgetpropositionen för 1994 har lagen om utkomstskydd för arbetslösa ändrats (1541/93) så att ett villkor också för erhållande av grunddagpenning är att arbetsvillkoret på sex månader skall vara uppfyllt. Dessutom har maximitiden för dagpenning begränsats till 500 dagar under fyra på varandra följande kalenderår. Sålunda mister

bestämmelsen i bilaga 2 a sin betydelse till den del som gäller grunddagpenning.

Enligt den nya artikeln 10a.2 skall anställningsperioder, perioder av verksamhet som egenföretagare eller bosättningsperioder som har fullgjorts enligt lagstiftningen i en annan medlemsstat beaktas som perioder som har fullgjorts enligt lagstiftningen i den stat som beviljar förmånen, dvs. på personens bosättningsort, om rätten till förmånen förutsätter fullgörande av dessa perioder. Erhållande av handikappbidrag enligt lagen om handikappbidrag (124/88) förutsätter att den som är medborgare i en EES-stat har bott i Finland i tre år innan förmånen beviljas. När denna tid räknas ut skall försäkringsperiod som fullgjorts i en annan stat beaktas.

I artikel 10a.3 jämföras en förmån enligt artikel 4 a—h i förordning (EEG) nr 1408/71, som från en annan medlemsstat betalas till en person som omfattas av förordningen, med en sådan förmån enligt lagstiftningen i den berörda personens bosättningsland till vilken en särskild icke avgiftsfinansierad förmån betalas i form av ett tillägg. Bostadsbidrag enligt lagen om bostadsbidrag för pensionstagare (591/78) är en sådan förmån som betalas i form av ett tillägg och som kommer att beviljas även en pensionstagare som erhåller pension endast från någon annan EES-stat. I artikel 10a.4 bestäms att om handikapp eller invaliditet konstateras inom en medlemsstats territorium, skall denna diagnos beaktas i en annan medlemsstat som om den hade ställts i enlighet med lagstiftningen i denna medlemsstat.

Artikel 2. I artikel 2.1 förbjuds indragning av förmåner som före förordningens ikraftträdande har beviljats i enlighet med bestämmelserna i avdelning III i förordning (EEG) nr 1408/71 och som betalas till en mottagare utanför medlemsstatens territorium enligt artikel 10 i sistnämnda förordning.

Denna artikel tillämpas inte enligt EES-avtalet.

Artikel 3. I denna artikel bestäms förordningens ikraftträdande.

Rådets förordning (EEG) nr 1248/92 av den 30 april 1992 om ändring av dels förordning (EEG) nr 1408/71 om tillämpningen av systemen för social trygghet när anställda, egenföretagare eller deras familjemedlemmar flyttar inom gemenskapen, dels förordning (EEG) nr 574/72 om tillämpning av förordning (EEG) nr 1408/71

Motivering artikelvis

Artikel 1. Enligt det nya sjunde stycket i ingressen till förordning (EEG) nr 1408/71 måste de samordningsregler som har antagits för tillämpningen av artikel 51 i fördraget garantera arbetstagare som flyttar inom gemenskapen deras förvärvade rättigheter och förmåner. Samtidigt skall åttonde stycket i förordningens ingress utgå som onödigt.

Artikel 2. I artikel 2.1 ersätts artikel 12.2 i förordning (EEG) nr 1408/71 med en ny punkt 2. Artikel 12 gäller förhindrande av sammanträffande av förmåner. Enligt den nya punkten 2 får förmåner som beviljas enligt en annan medlemsstats lagstiftning samordnas förutsatt att bestämmelser om detta ingår i den nationella lagstiftningen. De bestämmelser som gäller samordning av pensioner har strukits i artikeln. Närmare bestämmelser om samordning av pensioner har tagits in i artikel 46a, 46b och 46c i kapitel 3 i den nya avdelning III.

Enligt artikel 2.2 skall avdelning III kapitel 2 i förordningen ersättas med ett nytt kapitel 2. Avsnitt 1 i detta kapitel innehåller bestämmelser om beviljande av invalidpension då sådana medlemsstaters lagstiftning enligt vilken pensionens belopp är oberoende av försäkringsperiodernas längd tillämpas när invalidpension bestäms. Avsnitt 2 i detta kapitel innehåller bestämmelser om sådana situationer då en anställd endast har omfattats av sådan lagstiftning enligt vilken invaliditetsförmånernas storlek är beroende av försäkrings- eller bosättningsperiodernas längd eller av lagstiftning av denna typ och av den typ som avses i avsnitt 1. I kapitlet ingår dessutom bestämmelser med tanke på förvärrad invaliditet och bestämmelser om utgivande av förmåner som tidigare har innehållits eller dragits in samt omvandling av invaliditetsförmåner till förmåner vid ålderdom.

Avsnitt 1

Artikel 37-39 i förordning (EEG) nr 1408/71. I artikel 37 har inga ändringar i sak gjorts. Den bilaga 4 som nämns i artikeln har delats upp i två delar och i del A skall anges de förmåner enligt artikeln som är oberoende av försäkringsperiodernas längd (A-typ). I del A i bilagan har för Finlands del intagits en bestämmelse om invaliditetspension enligt folkpen-

sionslagen, som beviljas en person under 21 år som har blivit arbetsoförmögen medan han har varit bosatt i Finland.

I artikel 38 ingår bestämmelser om beaktande av försäkrings- eller bosättningsperioder som har fullgjorts enligt andra medlemsstaters lagstiftning, om förvärv, bibehållande eller återfående av rätt till pensionsförmån förutsätter att försäkrings- eller bosättningsperioder av en viss längd har fullgjorts. Artikeln har preciserats till den del som gäller hur försäkrings- eller bosättningsperioder skall beaktas när den berörda personen har omfattats både av ett allmänt och ett särskilt pensionssystem. Medlemsstaten skall vid behov beakta även de försäkrings- eller bosättningsperioder som har fullgjorts enligt ett särskilt system i enlighet med lagstiftningen i en annan stat. I förordningens nya bilaga 4 B skall medlemsstaterna ange sådana särskilda system. Finland har inte några sådana särskilda system. EES-avtalets nuvarande bilaga 4 har blivit bilaga 4 A.

Artikel 39 innehåller bestämmelser om beviljande av invaliditetsförmåner som är oberoende av försäkringsperiodernas längd. Till artikeln har fogats bestämmelser om tillämpningen av reglerna för samordning av förmåner av annat slag enligt kapitel 3 också när beloppet av de pensioner som avses i detta kapitel och som är oberoende av försäkringsperiodernas längd räknas ut.

Avsnitt 2

Artikel 40 i förordning (EEG) nr 1408/71. Artikeln innehåller de allmänna bestämmelser som tillämpas på anställda eller egenföretagare som har omfattats av två eller flera medlemsstaters lagstiftning, då invaliditetsförmånernas storlek åtminstone enligt en av dem är beroende av försäkrings- eller bosättningsperiodernas längd (B-typ). Då bestäms invalidpensionen enligt bestämmelserna i förordningens kapitel 3 på samma sätt som ålderspension. Bestämmelserna i artikel 37 kan dock tillämpas på en sådan anställd eller egenföretagare som har omfattats såväl av ett pensionssystem av A-typ som av ett pensionssystem av B-typ. En förutsättning är att den anställda när han drabbas av arbetsoförmåga omfattas av ett pensionssystem av A-typ och inte uppfyller villkoren för rätt till pension enligt ett pensionssystem av B-typ. En annan förutsättning är att den

berörda personen inte samtidigt gör anspråk på förmåner vid ålderdom från någon annan stat. Denna ändring ansluter sig till definitionen av begreppet förmåner av samma slag, som ingår i kapitel 3 artikel 46a. I artikeln har också begreppet invalidpension utvidgats så att det även täcker de andra förmåner som avses i avdelning III kapitel 2 och 3 och för vilka nedsatt arbetsförmåga är av betydelse. Bakgrunden till ändringen är att t.ex. förtida ålderspension kan vara en sådan pension som beviljas på grund av nedsatt arbetsförmåga.

Invalidpensionerna enligt det finländska arbetspensionssystemet är alltid pensioner av B-typ och beroende av försäkringsperiodernas längd. På invaliditetspensionerna enligt folkpensionslagen tillämpas på motsvarande sätt i allmänhet alltid bestämmelserna i kapitel 3.

Avsnitt 3

Artikel 41 i förordning (EEG) nr 1408/71. Artikeln gäller bestämmande av pension då invaliditeten förvärras. Bestämmelserna i artikeln har inte ändrats.

Avsnitt 4

Artikel 42 i förordning (EEG) nr 1408/71. Artikeln innehåller bestämmelser om utbetalning av pensioner från de institutioner som svarar för utgivandet, då rätten till pension börjar på nytt efter att förmånen har innehållits eller dragits in. Några ändringar i sak har inte gjorts i artikeln.

Artikel 43 i förordning (EEG) nr 1408/71. Artikeln innehåller bestämmelser om omvandling av invalidpension till ålderspension. Artikeln har preciserats så att när den som får invalidpension uppnår den ålder som enligt lagstiftningen i en annan stat krävs för ålderspension, skall de stater enligt vilkas lagstiftning personen i fråga ännu inte har uppnått åldern för ålderspension fortsätta att till honom utge invalidpension tills han uppfyller villkoren för erhållande av ålderspension.

Om en invalidpension av A-typ omvandlas till ålderspension och om personen ännu inte har uppnått den ålder för ålderspension som krävs enligt lagstiftningen i en stat som inte har betalt pension med stöd av artikel 39, skall den sistnämnda staten från dagen för omvandlingen

också bevilja honom en invalidpension som beräknats enligt försäkringsperiodens längd.

I bilaga 4 A har Finland som en invaliditetspension av A-typ som är oberoende av försäkringsperiodernas längd angett pension som betalas till en person under 21 år som har blivit arbetsoförmögen medan han har varit bosatt i Finland. Stadganden om detta ingår i en lag (547/93) om ändring av folkpensionslagen, som trädde i kraft samtidigt som EES-avtalet. I praktiken kommer en sådan pension av A-typ inte att beviljas anställda eller egenföretagare, eftersom en sådan pension i allmänhet inte behöver betalas ut, om personen i fråga också har omfattats av ett pensionssystem av B-typ där pensionen är beroende av försäkringsperiodernas längd. Pensionerna enligt det finländska arbetspensionssystemet hör till dessa försäkringar av B-typ och de påverkas inte av ändringen av artikel 43.

Punkt 3. Enligt punkt 3 har avdelning III kapitel 3 i förordning (EEG) nr 1408/71 i sin helhet ersatts med ett nytt kapitel 3. Till kapitlet har fogats nya artiklar 46a - c, som gäller samordning av pensioner vid sammanträffande av förmåner.

Artikel 44 och 45 i förordning (EEG) nr 1408/71. Artikel 44 innehåller allmänna bestämmelser om beviljande av pension till anställda eller egenföretagare som har omfattats av lagstiftningen i två eller flera medlemsstater. Inga ändringar i sak har gjorts i artikeln. I artikel 45 ingår bestämmelser om beaktande av försäkrings- eller bosättningsperioder som har fullgjorts i någon annan medlemsstat i sådana fall då förvärv, bibehållande eller återfående av rätten till pension kräver att försäkrings- eller bosättningsperioder av en viss längd har fullgjorts. Punkt 1 innehåller de allmänna principerna om sammanräkning av perioderna och punkt 2 - 4 bestämmelser om beaktande av perioder som har fullgjorts enligt särskilda system. Förordningens bilaga 4 B ansluter sig till punkt 3. Finland nämns inte i bilagan. Innehållet i punkt 5 och 6 har inte ändrats i sak.

Artikel 46 i förordning (EEG) nr 1408/71. Artikeln innehåller bestämmelser om beräkning av pensionsbeloppet. Om villkoren för rätt till pension uppfylls enligt den lagstiftning som tillämpas i den medlemsstat som beviljar pensionen, räknas pensionsbeloppet ut på två sätt. Pensionsanstalten beräknar pensionsbeloppet å

ena sidan endast enligt den lagstiftning som den tillämpar och å andra sidan enligt punkt 2 i denna artikel. Den större av de sålunda beräknade pensionerna betalas ut till pensionsstagaren. Jämfört med den tidigare bestämmelsen har beräkningen av pensionen förenklats. Pensionen behöver inte längre räknas ut ännu en tredje gång enligt den nationella lagstiftningen så att de bestämmelser i den nationella lagstiftningen som gäller samordning av pensioner som förvärvats utomlands inte tillämpas.

Enligt den nya punkten b i artikel 46 behöver den s.k. beräkningen prorata enligt artikeln inte utföras, om lagstiftningen i den stat som beviljar pensionen inte innehåller några regler om samordning av förmåner som förvärvats utomlands. En förutsättning är att den pension som beräknats enligt den nationella lagstiftningen alltid är lika stor eller större än den pension prorata som beräknats enligt bestämmelserna i förordningen. Ett omnämnande om detta skall tas in i förordningens bilaga 4 C. För Finlands del anges ingen sådan bestämmelse i bilagan. Pensionsbeloppet enligt folkpensionslagen och den allmänna familjepensionslagen kan i vissa fall vara lägre än den pension prorata som beräknas enligt förordningen. Också inom arbetspensionssystemet beräknas pensionen både enligt den nationella lagstiftningen och enligt förordningen som en pension prorata och det större av dessa belopp skall betalas ut till pensionstagaren.

Bestämmelserna i punkt 3 om begränsning av det sammanlagda pensionsbeloppet till det högsta teoretiska beloppet har strukits. Ändringen grundar sig på EG-domstolens fasta rättspraxis (se fallet 24/75 Petroni). Om de pensioner som beviljades från två eller flera stater sammanföll, kunde bestämmelsen leda till att pensionsbeloppet begränsades genom att det pensionsbelopp som uteslutande hade förvärvats enligt nationell lagstiftning minskades. Enligt domstolen ligger kompetensen att införa sådana regler enbart hos den nationella lagstiftaren, dock så att rådet kan bestämma de gränser inom vilka de nationella bestämmelserna avseende minskning, innehållande eller indragning skall tillämpas.

Artikel 46a. Artikel 46a, som har fogats till förordningen, innehåller allmänna bestämmelser om minskning, innehållande eller indragning av förmåner som beviljats enligt en medlemsstats lagstiftning då det är fråga om förmåner vid invaliditet, ålderdom eller till

efterlevande. Enligt artikeln avses med sammanträffande av förmåner av samma slag sammanträffande av förmåner vid invaliditet, ålderdom och till efterlevande som beräknas eller utges på grundval av försäkrings- eller bosättningsperioder som har fullgjorts av en och samma person. Ålderspension och invalidpension som betalas till en och samma person är således förmåner av samma slag. I fråga om familjepensioner är endast familjepensioner som beviljas i en stat och familjepensioner som beviljas i en annan stat förmåner av samma slag.

Enligt artikeln avses med sammanträffande av förmåner av annat slag sammanträffande av förmåner som inte kan betraktas som om de var av samma slag. De pensioner som beviljas grundar sig med andra ord på försäkringsperioder som olika personer fullgjort, t.ex. en persons egen ålderspension och efterlevandepension som grundar sig på den avlidne makens försäkring. Vid tillämpningen av Finlands pensionslagstiftning beaktas som sådana förmåner av annat slag pensioner enligt olycksfallsförsäkrings- och trafikförsäkringslagstiftningen och andra motsvarande förmåner som skall samordnas med pensionen.

Enligt punkt 3 är en allmän förutsättning för samordning av förmåner att den nationella lagstiftningen innehåller regler om samordning av förmåner som förvärvats utomlands. Samordning enligt artikeln skall göras före avdrag för skatter, socialförsäkringsavgifter och andra individuella premier eller avdrag. Förmånsbelopp som har förvärvats enligt en annan medlemsstats lagstiftning och som utges på grundval av frivillig försäkring eller frivillig fortsättningsförsäkring skall dock inte beaktas vid samordningen.

Artikel 46b. Artikeln innehåller särskilda bestämmelser vid sammanträffande av förmåner av samma slag enligt två eller flera medlemsstats lagstiftning. En förmån av samma slag som beviljas enligt en annan medlemsstats lagstiftning kan beaktas vid bestämmande av pension, om regler om samordning ingår i den nationella lagstiftningen. Samordning är dock inte möjlig, om pensionen beräknas som en pension prorata enligt förordningen. Om pensionen prorata är större än den pension som beräknas enligt den nationella lagstiftningen, betalas den till pensionstagaren. En minskning som görs på grund av samordningen kan gälla

endast den pension som bestäms enligt den nationella lagstiftningen.

När pensionsbeloppet beräknas enligt den nationella lagstiftningen får bestämmelserna i punkt 2 om minskning, innehållande eller indragning av förmån tillämpas endast i följande två fall. För det första skall förmånsbeloppet vara oberoende av försäkrings- eller bosättningsperiodernas längd. Dessa förmåner av A-typ skall anges i bilaga 4 del D. Förmånerna kan samordnas också om det är fråga om en förmån, vars storlek bestäms på grundval av en tillgodoräknad period, dvs. perioden mellan den dag då försäkringsfallet inträffade och en senare dag. Dessa förmåner skall anges i bilaga 4 D. För Finlands del anges i punkt 2 i bilagan sådan pension enligt arbetspensionslagarna där rätten till återstående tid har beaktats.

Beloppet av en sådan förmån enligt den nationella lagstiftningen där rätten till återstående tid har beaktats kan minskas, innehållas eller dras in på grund av en förmån av samma slag, om samma tillgodoräknade period har beaktats vid bestämmandet av den sistnämnda förmånen eller om denna förmån sammanträffar med en sådan förmån av samma slag enligt en annan medlemsstats lagstiftning som är oberoende av försäkringsperiodernas längd. Om en överenskommelse har slutits mellan två eller flera medlemsstater om att en och samma tillgodoräknad period inte får beaktas två eller flera gånger, skall bestämmelserna i överenskommelsen tillämpas i stället för de nationella reglerna om samordning. Dessa överenskommelser skall anges i förordningens bilaga 4 D 3. För Finlands del anges i bilagan den nya nordiska konventionen om social trygghet (FördrS 105 och 106/93), som trädde i kraft samtidigt som EES-avtalet.

För det finländska folkpensionssystemets del anges i bilaga 4 D 1 som en pension som är oberoende av försäkringsperiodernas längd en sådan folkpension som när EES-avtalet träder i kraft utges enligt gällande lag. När en sådan pension enligt en tidigare lag beräknas, kan således en förmån av samma slag enligt en annan medlemsstats lagstiftning beaktas som inkomst när folkpensionens tilläggsdel bestäms. På ansökan av pensionstagaren skall ett sålunda beviljat pensionsbelopp beräknas på nytt som en pension prorata enligt förordningen, varvid pension från någon annan stat inte kan

räknas som inkomst när tilläggsdelen bestäms. Den större pensionen betalas ut.

Bestämmelserna i denna artikel har beaktats i lagarna (547 - 548/93) om ändring av folkpensionslagen och ändring av familjepensionslagen. Folkpension och allmän efterlevandepension enligt familjepensionslagen bestäms på grundval av den tid personen i fråga har bott i Finland. Bosättningsperioden mellan pensionsfallet och den tidpunkt då pensionsåldern uppnås inverkar inte på pensionsbeloppet. Därför beaktas inte en förmån av samma slag som betalas utomlands som inkomst då folkpensionens eller efterlevandepensionens tilläggsdel bestäms. Verkningarna av samordningsförbudet enligt denna artikel hade inte kunnat förhindras genom att folkpensionens och efterlevandepensionens belopp hade varit oberoende av bosättningsperiodens längd. Man hade då alltid varit tvungen att beräkna pensionsbeloppet på två sätt. Först som en pension enligt den nationella lagstiftningen som är oberoende av bosättningsperiodens längd, varvid en pension från en annan medlemsstat hade beaktats som inkomst när tilläggsdelen bestäms, och dessutom som en pension prorata enligt artikel 46 i förordning (EEG) nr 1408/71, varvid pensionen från en annan stat inte får räknas som inkomst när tilläggsdelen bestäms. Den större av de sålunda beräknade pensionerna skulle ha betalats ut till pensionstagaren. Härvid skulle pensionsbeloppet emellertid inte ha grundat sig på den tid personen i fråga varit bosatt i Finland, utan på förhållandet mellan denna tid och sammanlagda fullgjorda försäkringsperioder i andra EES-stater.

Arbetspensionslagstiftningen innehåller stadganden, enligt vilka pension från någon annan stat kan beaktas vid samordningen av pensioner. Sålunda är samordning möjlig t.ex. då personen i fråga får invalidpension med full effekt från Finland och motsvarande pension där rätten till tillgodoräknad period har beaktats från en annan stat. Artikel 15 i den nya nordiska konventionen om social trygghet (FördrS 105 och 106/93) innehåller särskilda bestämmelser om samordning av sådan pension där rätten till återstående tid har beaktats i förhållande till försäkringsperioderna.

Artikel 46c. Artikeln innehåller bestämmelser om samordning av förmåner vid sammanträffande av en pension med en eller flera förmåner av annat slag som utges från en annan stat eller med annan inkomst. Bestämmelserna skall

tillämpas också om lagstiftningen i en medlemsstat föreskriver att rätt till pension inte kan förvärfvas på grund av en förmån av annat slag eller annan inkomst som utbetalas från en annan stat. Om uppbärandet av förmåner av annat slag medför minskning, innehållande eller indragning av två eller flera lagstadgade pensioner, skall de belopp som inte skulle utbetalas enligt de nationella reglerna delas med det antal förmåner som skall minskas. Delningen skall dock inte gälla, om den nationella lagstiftningen föreskriver att en förmån av annat slag som utges från en annan stat skall beaktas i förhållande till försäkringsperioderna. Om den förmån som skall minskas är en pension prorata enligt förordningen, skall förmåner av annat slag som utges från andra länder beaktas som en minskande faktor i förhållande till försäkrings- eller bosättningsperioderna. Om samordningen av förmåner av annat slag medför minskning, innehållande eller indragning av två eller flera pensioner som utges enligt den nationella lagstiftningen eller en eller flera pensioner prorata som beräknas enligt förordningen, skall förmånerna enligt den nationella lagstiftningen samordnas så att de delas med det antal förmåner som skall minskas. När det gäller en pension prorata som beräknats enligt förordningen sker samordningen så att förmånerna enligt andra staters lagstiftning beaktas som en minskande faktor i förhållande till försäkrings- eller bosättningsperioderna.

Arbetspensionslagstiftningen innehåller stadganden om hur arbetspensionen skall samordnas med ersättningar enligt lagen om olycksfallsförsäkring, trafikförsäkringslagen och lagen om skada, ådragen i militärtjänst. I sådana fall där den pension som skall beviljas sammanfaller t.ex. med en olycksfallsförsäkringsersättning, skall en annan medlemsstats eventuella samtidiga samordning beaktas vid samordningen. En olycksfallspension kan således inte alltid samordnas till fullt belopp. Om en annan medlemsstat inte beaktar olycksfallspensionen vid samordningen, kan den beaktas till fullt belopp i den arbetspension som beviljas i Finland. Om olycksfallspensionen däremot samordnas med arbetspensionen i två eller flera stater, skall det belopp som på grund av olycksfallspensionen överstiger samordningsgränsen delas med antalet förmåner i de länder som minskningen gäller då en pension som beräknas enligt den nationella lagstiftningen

samordnas. På detta sätt fördelas den minskning som olycksfallspensionen föranleder mellan alla stater och pensionen minskar inte oskäligt. Med tanke på det socialskydd som folkpensionsanstalten verkställer kommer en regeringsproposition om samordning av förmåner som betalas från utlandet att avlätas till riksdagen.

Artikel 47—51. I artikel 47 ingår bestämmelser om de inkomster som används som grund när en pension beräknas enligt artikel 46. Till artikeln har fogats en ny punkt 4, som hänför sig till artikel 45.6 och gäller beaktande av arbetslöshetsförmåner vid bestämmande av pension. Då pensionen bestäms i sådana fall som avses i artikeln kan också den lön som använts som grund för en arbetslöshetsförmån i en annan stat beaktas som inkomst.

Ordalydelsen i artikel 48 har preciserats men den innehåller inga ändringar i sak med tanke på lagstiftningen i Finland.

I artikel 49 ingår bestämmelser om beräkning av pension då rätten till pension enligt olika medlemsstaters lagstiftning inte uppkommer samtidigt. I artikel 49.1 och 49.2 preciseras dessutom beräkningen av pensionen då en person uttryckligen begärt att beviljandet av ålderspension skjuts upp. I enlighet härmed kan en person som fyllt 65 år och som ansöker om ålderspension i Finland uttryckligen begära att den pension som han har förvärvat i en annan stat skjuts upp enligt artikel 44.2. Härvid bestäms ålderspensionen så att endast Finlands nationella lagstiftning beaktas. Om pension dock har sökts också i en annan stat, beaktas de försäkrings- eller bosättningsperioder som fullgjorts där till den del rätten till pension uppkommer samtidigt som i Finland.

Innehållet i artikel 50 och 51 har inte ändrats.

Punkt 4. Enligt denna punkt har ett nytt stycke fogats till artikel 60.1, som gäller förmåner som betalas vid försämring av en arbetssjukdom. Om en person erhåller förmåner för en arbetssjukdom från två stater, skall bestämmelserna om minskning, innehållande eller indragning av en förmån inte tillämpas på dessa förmåner. Ändringen ansluter sig till ändringen av artikel 12.2.

Punkt 5. Enligt denna punkt har en teknisk ändring gjorts i övergångsbestämmelsen i artikel 94.10. Ändringen ansluter sig till beaktandet av arbetslöshetsförmåner när pension bestäms.

Punkt 6. Artikel 95a. Artikeln innehåller övergångsbestämmelser som gäller tillämpningen av förordningen. Rätt till en förmån enligt förordningen förvärvas inte före förordningens ikraftträdande. Alla försäkrings- eller bosättningsperioder som har fullgjorts före denna tidpunkt skall dock beaktas vid fastställande av rätten till förmåner enligt förordningen. Rätt till förmån enligt förordningen förvärvas även om rätten hänförs sig till ett pensions- eller försäkringsfall som inträffat innan förordningen trädde i kraft. En pension som beviljats innan förordningen trädde i kraft kan omprövas på ansökan. Om ansökan lämnas in inom två år från det förordningen trädde i kraft, skall den förvärvade rättigheten gälla från förordningens ikraftträdande. Om ansökan lämnas in efter utgången av ovan nämnda tid, gäller rätten till förmånen från den dag då ansökan lämnades in, såvida inte rättigheten har förverkats eller varit bunden till en viss tid.

Punkt 7 och 8. I punkt 7 och 8 i förordningen har tagits in en ny bilaga 4 och 6.

Artikel 3. I artikeln har bestämmelserna i förordning (EEG) nr 574/72 ändrats. Förordningens nya artikel 7 innehåller allmänna regler för tillämpningen av bestämmelser om förhindrande av sammanträffande av förmåner. Artikel 8 har ändrats så att den motsvarar de ändringar som gjorts i förordning

Punkt 5. Artikel 46 i förordning (EEG) nr 574/72. Artikel 46 innehåller bestämmelser om pension som skall utges för perioder med frivillig försäkring eller frivillig fortsättningsförsäkring och som inte skall beaktas enligt tillämpningsförordningens artikel 15.1 b. Enligt artikeln skall vid beräkningen av det teoretiska och det faktiska förmånsbeloppet reglerna i tillämpningsförordningens artikel 15.1 b - d gälla. Det faktiska pensionsbelopp som har beräknats enligt artikel 46.2 i förordning (EEG) nr 1408/71 skall ökas med det belopp som svarar mot perioderna av frivillig försäkring eller frivillig fortsättningsförsäkring och som inte har beaktats enligt tillämpningsförordningens artikel 15. Denna ökning skall beräknas enligt bestämmelserna i den medlemsstats lagstiftning enligt vilken perioderna av frivillig försäkring eller frivillig fortsättningsförsäkring har fullgjorts. Den jämförelse som avses i artikel 46.3 måste göras under hänsynstagande till denna ökning.

Punkt 6. Artikel 47 i förordning (EEG) nr 574/72. Artikel 47 innehåller bestämmelser om

beräkning av de belopp som motsvarar perioderna av frivillig försäkring eller frivillig fortsättningsförsäkring. Enligt artikeln skall institutionen i varje medlemsstat i enlighet med den lagstiftning som den tillämpar beräkna det belopp som svarar mot perioderna av frivillig försäkring eller frivillig fortsättningsförsäkring som inte omfattas av bestämmelserna i en annan medlemsstat om indragning, minskning eller innehållande av förmåner.

Punkt 7. Artikel 48 i förordning (EEG) nr 574/72. Enligt artikeln skall det slutliga beslutet sändas till den utredande institutionen. Varje beslut skall innehålla uppgift om möjligheten att överklaga och tiden för överklagande enligt den berörda lagstiftningen. När den utredande institutionen har fått alla sådana beslut skall den underrätta sökanden om detta på dennes eget språk i ett sammanfattande meddelande till vilket de nämnda besluten skall bifogas. Tiden för överklagande skall alltid räknas från det att sökanden erhölet det sammanfattande meddelandet.

Punkt 8. Artikel 49 i förordning (EEG) nr 574/72. Vissa tekniska ändringar har gjorts i denna artikel, som innehåller bestämmelser om omräkning av förmåner.

Rådets förordning (EEG) nr 1249/92 av den 30 april 1992 om ändring av dels förordning (EEG) nr 1408/71 om tillämpningen av systemen för social trygghet när anställda, egenföretagare eller deras familjemedlemmar flyttar inom gemenskapen, dels förordning (EEG) nr 574/72 om tillämpning av förordning (EEG) nr 1408/71

Motivering artikelvis

Artikel 1. Artikel 94 och 95 i förordning (EEG) nr 1408/71, som innehåller övergångsbestämmelser för anställda och egenföretagare, har ändrats på grund av Tysklands återförening.

Artikel 2. Genom denna artikel ändras förordning (EEG) nr 574/72, vars artikel 10 ersätts med en ny artikel 10. Ändringen ansluter sig till ändringen av förordning (EEG) nr 1408/71, genom vilken innehållande av förmåner enligt artikel 76 begränsades. Artikel 76 skall tillämpas då rätten till familjeförmåner eller familjebidrag sammanträffar med motsvarande förmån enligt en annan stats lagstiftning. Artikel 10.1 a gäller sådana familjeförmåner eller familjebi-

drag där förvärv av rätten till dem enligt medlemsstatens lagstiftning inte grundas på villkor om försäkring, anställning eller verksamhet som egenföretagare. Enligt artikeln skall förmånsbeloppet innehållas upp till ett belopp motsvarande de förmåner som för samma period och för samma familjemedlem utges endast enligt nationell lagstiftning i en annan medlemsstat eller vid tillämpning av artikel 73, 74, 77 eller 78 i förordning (EEG) nr 1408/71. I artikel 10.1 b ingår bestämmelser om sådana fall då förvärvsverksamhet utövas i en sådan stat enligt vars lagstiftning rätten till familjeförmåner är oberoende av försäkrings- eller bosättningsperiodernas längd. Punkt i gäller sådana fall där det är fråga om förmåner som utbetalas antingen direkt enligt en annan medlemsstats nationella lagstiftning eller enligt artikel 73 eller 74 i förordning (EEG) nr 1408/71. Härvid skall rätten till familjeförmåner enligt den nationella lagstiftningen i den andra medlemsstaten eller enligt dessa artiklar innehållas upp till ett belopp, som motsvarar de familjeförmåner som gäller enligt lagstiftningen i den medlemsstat inom vars territorium familjemedlemmen är bosatt. Kostnaderna för de familjeförmåner som har utbetalats av den medlemsstat inom vars territorium familjemedlemmen är bosatt skall bäras av den medlemsstaten. Punkt ii innehåller motsvarande bestämmelser i sådana fall då rätten till förmånerna föreligger direkt enligt en annan medlemsstats nationella lagstiftning eller enligt artikel 77 eller 78 i förordning (EEG) nr 1408/71.

Artikel 10.2 innehåller särskilda bestämmelser om beaktande av försäkrings- eller anställningsperioder som fullgjorts enligt grekisk lagstiftning.

Enligt artikel 2.2 har vidare en ny punkt 4 och 5 fogats till artikel 34 i förordning (EEG) nr 574/72. Artikel 34 innehåller bestämmelser om det förfarande enligt vilket sjukvårdskostnader under en persons vistelse i en annan medlemsstat återbetalas på den anställdes begäran av den behöriga institutionen enligt lagstiftningen i bosättningsstaten. I den nya punkt 4 sägs att den behöriga institutionen kan företa återbetalning av sådana utgifter enligt de taxor som den tillämpar under förutsättning att detta är möjligt och om de utgifter som skall återbetalas inte överstiger en nivå som har fastställts av den administrativa kommissionen. Det förutsätts dessutom att den anställda eller egenföretagaren eller pensionären lämnar sitt

samttycke till detta. Återbetalningsbeloppet får under inga omständigheter överstiga de faktiska utgifterna. Enligt den nya punkt 5 kan den behöriga institutionen företa återbetalning enligt bestämmelserna i punkt 4 utan att samttycke från den berörda personen krävs, om lagstiftningen i bosättningsstaten inte innehåller återbetalningssatser.

Enligt punkt 3 har hänvisningarna till artikel 71 i artikel 107.1 a i förordning (EEG) nr 574/72 ändrats. I artikelns punkt 4 har hänvisningarna i artikel 107 ändrats på motsvarande sätt. I punkterna 5 och 6 har Tysklands återförening beaktats.

I punkterna 7-12 har medlemsstaternas ändringar i bilagorna till förordning (EEG) nr 574/72 tagits in.

Artikel 3. Artikeln innehåller ikraftträdelsebestämmelser och övergångsbestämmelser.

Rådets förordning (EEG) nr 1945/93 av den 30 juni 1993 om ändring av förordning (EEG) nr 1408/71 om tillämpningen av systemen för social trygghet när anställda, egenföretagare eller deras familjemedlemmar flyttar inom gemenskapen, förordning (EEG) nr 574/72 om tillämpning av förordning 1408/71 och förordning (EEG) nr 1247/92 om ändring av förordning (EEG) nr 1408/71

Motivering artikelvis

Artikel 1. Artikel 1.1-1.4 innehåller de ändringar som medlemsstaterna gjort i bilagorna till förordning (EEG) nr 1408/71.

Artikel 2. Till artikel 10 i förordning (EEG) nr 574/72 har fogats en ny punkt 3, som gäller fördelningen av kostnaderna för familjeförmåner, när rätt till familjeförmåner föreligger i två medlemsstater enligt artikel 73 eller 74 i förordning (EEG) nr 1408/71. Enligt artikeln skall den behöriga institutionen i den medlemsstat enligt vars lagstiftning de högsta förmånerna utgår betala ut hela förmånsbeloppet. Denna behöriga institution skall få ersättning med hälften av detta belopp av den behöriga institutionen i den medlemsstat som enligt nämnda artikel 73 eller 74 också är skyldig att betala familjeförmåner. Artikeln skall tillämpas när de anställda som har rätt till familjeförmån arbetar i olika länder och den person med anledning av vilken förmån betalas bor i en tredje stat.

I artikel 2.1—2.9 ändras bilagorna till förordning 574/72.

Artikel 3. Till förordning (EEG) nr 1247/92 har fogats en ny artikel 2a, som gäller särskilda icke avgiftsfinansierade förmåner. Eftersom artikeln ansluter sig till artikel 2, som inte omfattas av EES-avtalets tillämpningsområde, har inte heller denna artikel någon betydelse.

Artikel 4. Artikeln innehåller ikraftträdelsebestämmelser.

Lagstiftningen i Finland och behovet av ändringar

Godkännandet av de ändringar som ingår i Gemensamma EES-kommitténs beslut och gäller social trygghet kräver riksdagens samtycke. Artikel 103 i huvudavtalet reglerar ikraftträdandet av sådana beslut av Gemensamma EES-kommittén som kan bli bindande för en avtalslutande part först efter det att konstitutionella krav uppfyllts. Punkt 2 i nämnda artikel gäller provisorisk tillämpning av Gemensamma EES-kommitténs beslut. Enligt Finlands statsförfattning kan en provisorisk tillämpning av avtalet inte komma i fråga förrän de konstitutionella kraven har uppfyllts.

De regler och bestämmelser som ingår i gällande EES-avtal skall tillämpas under tiden från det EES-avtalet trädde i kraft den 1 januari 1994 till dess Gemensamma EES-kommitténs beslut träder i kraft den 1 juli 1994 då rätten till socialskyddsförmåner bestäms, förmånsbeloppen beräknas och förmånen betalas ut. Om riksdagen godkänner att bestämmelserna i Gemensamma EES-kommitténs beslut får tillämpas retroaktivt till fördel för den som saken gäller från det EES-avtalet trädde i kraft, måste de förmåner som beviljats enligt tidigare bestämmelser omprövas.

När det gäller beräkningen av pensioner avviker innehållet i den gällande EG-lagstiftningen från innehållet i den lagstiftning som ingår i EES-avtalet. De viktigaste skillnaderna gäller samordningen av pensioner. Enligt gällande EES-bestämmelser får pensioner som beviljas från flera medlemsstater inte samordnas sinsemellan när en pension beräknas enligt EES-bestämmelserna. De bestämmelser som tagits in i Gemensamma EES-kommitténs beslut tillåter samordning inom vissa gränser. De samordningsbestämmelser som gäller s.k. förmåner av annat slag har också ändrats. Enligt

gällande EES-avtal är samordning tillåten enligt de regler som ingår i den nationella lagstiftningen. Bestämmelserna i Gemensamma EES-kommitténs beslut begränsar däremot samordningen av förmåner, om samma förmån skall samordnas enligt två eller flera staters lagstiftning. De nya samordningsbestämmelserna leder till att slutresultatet i fråga om förmåner av annat slag antingen är detsamma eller bättre än enligt de bestämmelser som nu ingår i EES-avtalet. I dessa fall kan det bli aktuellt med en omprövning av pensionsbeloppet när Gemensamma EES-kommitténs beslut har trätt i kraft. Också de pensioner som beviljats innan EES-avtalet trädde i kraft måste omprövas, om pensionstagaren ansöker om det. I dessa fall kan omprövningen och beräkningen av en beviljad pension enligt de bestämmelser som nu ingår i EES-avtalet och de nya bestämmelserna i praktiken skötas samtidigt redan på grund av den tid som går åt enbart till omprövningsberäkningen.

Största delen av de pensioner som skall beviljas och omprövas enligt bestämmelserna i EES-avtalet kommer att gälla sådana pensionsökanden och pensionstagare som har bött och arbetat i Finland och därutöver endast i de andra nordiska länderna. I den nya nordiska konventionen om social trygghet (FördrS 105 och 106/93), som träder i kraft samtidigt som EES-avtalet vid ingången av 1994, hänvisas för pensionernas del till bestämmelserna om beräkning av pension i förordning (EEG) nr 1408/71, som har tagits in i EES-avtalet. I konventionen ingår också bestämmelser om hur pensioner skall samordnas då rätten till s.k. återstående tid beaktas i pensionen. Eftersom motsvarande avtal mellan EG-stater inte har rörts och de bestämmelser som tagits in i Gemensamma EES-kommitténs beslut bekräftar tillämpad praxis kan man utgå från att den artikel i den nordiska konventionen om social trygghet som gäller återstående tid kan tillämpas från EES-avtalets ikraftträdande 1.1.1994. På grundval av vad som anförts ovan verkar det som om skillnaderna i den lagstiftning som ingår i EES-avtalet och den lagstiftning som ingår i Gemensamma EES-kommitténs beslut inte skulle medföra praktiska problem. Till denna del bör det dock ses till att ingen persons rätt till förmån enligt bestämmelserna i gällande EES-avtal försämras om slutresultatet är förmånligare för förmånstagaren än enligt de nya bestämmelserna.

nytt EG-direktiv, som i Finland bör sättas i kraft genom lag. Direktivet skall sättas i kraft inom en övergångsperiod, som för Finlands del löper ut 31.12.1995.

Rådets direktiv av den 23 november 1992 om ändring av direktiv 77/91/EEG om att bilda aktiebolag samt att bevara och ändra dessas kapital (92/101/EEG)

Genom direktivet ändras det andra bolagsrättsliga direktivet, det s.k. kapitaldirektivet. Avsikten med ändringen är att förhindra att begränsningarna i fråga om förvärv av egna aktier kringgås. Till direktivet har fogats en artikel 24 a, enligt vilken med ett aktiebolags egna aktier som aktiebolaget förvärvar jämsätts sådana aktier som förvärvas i aktiebolaget av ett bolag i vilket aktiebolaget direkt eller indirekt kan utöva ett bestämmande inflytande. I de fall då aktiebolaget indirekt kan utöva ett bestämmande inflytande är denna jämställning emellertid inte ofrånkomlig, om lagstiftningen förbjuder att den rösträtt som följer med sålunda förvärvade aktier utnyttjas.

Lagstiftningen i Finland och behovet av ändringar

I lagen om aktiebolag förbjuds ett bolag att förvärva aktier i sitt moderbolag. Deltagande i bolagsstämma får inte ske med stöd av en aktie som tillhör bolaget eller dess dotterbolag. Det i direktivet använda begreppet bestämmande inflytande är dock mera omfattande än lagens definition av begreppet koncern. Genomförandet av de direktiv som hör till själva EES-avtalet förutsätter att stadganden i lagen om aktiebolag ändras (kommittébetänkande 1992:32). I detta sammanhang föreslås att stadgandet om koncerner i lagen om aktiebolag revideras så att det även täcker de strukturer som avses i direktivet, i vilka det bestämmande inflytandet delvis bygger på annat än aktieäggande, t.ex. på rätt att utse en majoritet av bolagets ledning eller på avtal om användning av rösträtt som ingåtts med andra aktieägare. Ändringen uppfyller också de krav som ställs i det bolagsrättsliga direktiv som ingår i Gemensamma EES-kommitténs beslut. En separat proposition i saken överlämnas separat.

Artikel 2 i Gemensamma EES-kommitténs beslut. I punkt 1 bestäms i fråga om tidpunk-

terna för ikraftträdande och för genomförande av de rättsakter som ingår i ändringarna av bestämmelserna i de bilagor till EES-avtalet som avses i Gemensamma EES-kommitténs beslut, att om tidpunkten för rättsaktens ikraftträdande eller genomförande inträffar före tidpunkten för ikraftträdandet av Gemensamma EES-kommitténs beslut, skall tidpunkten för beslutets ikraftträdande gälla. Om tidpunkten för rättsaktens ikraftträdande eller genomförande inträffar efter tidpunkten för ikraftträdandet av Gemensamma EES-kommitténs beslut, skall tidpunkten för rättsaktens ikraftträdande eller genomförande gälla. Den allmänna regeln om ikraftträdande och genomförande skall tillämpas, om inte något annat föreskrivs särskilt i bilagorna.

I punkt 2 bestäms det att de nya bestämmelser om social trygghet i bilaga VI till EES-avtalet som avses i bilaga 6 till Gemensamma EES-kommitténs beslut skall tillämpas retroaktivt från och med dagen för EES-avtalets ikraftträdande. Enligt det gemensamma yttrande som ingår i Gemensamma EES-kommitténs beslut och hänför sig till vissa rättsakter om social trygghet kan Island, Norge, Sverige och Finland dock tills Gemensamma EES-kommitténs beslut träder i kraft den 1 juli 1994, utan hinder av godkännandet av de nya rättsakterna (rådets förordningar (EEG) nr 1247—1249/92 och nr 1945/93), tillämpa motsvarande gamla regler som ingår i EES-avtalet, när dessa är förmånligare för personerna i fråga. Genom detta förfarande hindras det att någons rätt till en förmån enligt EES-avtalet minskas, om en förmån enligt EES-avtalet för den som får förmånen är förmånligare än en förmån enligt de nya rättsakter om social trygghet som ingår i Gemensamma EES-kommitténs beslut. En detaljerad redogörelse för denna fråga ges i anslutning till bilaga VI som gäller social trygghet och till vilken det hänvisas i beslutets bilaga 6.

Artikel 3—4 i Gemensamma EES-kommitténs beslut. I artikel 3 bestäms att beslutet träder i kraft den 1 juli 1994, under förutsättning att alla nödvändiga anmälningar om att de konstitutionella procedurkraven för parterna i beslutet har uppfyllts har tillställts Gemensamma EES-kommittén enligt artikel 103 i EES-avtalet. Enligt artikel 4 offentliggörs beslutet i EES-delen av och EES-supplementet till Europeiska gemenskapernas officiella tidning.

2. Motivering till lagförslaget

1 §. Genom 1 § sätts de bestämmelser som hör till området för lagstiftningen och som ingår i bestämmelserna i beslutdelen i Gemensamma EES-kommitténs beslut samt i de ändringar av bilagor till EES-avtalet som nämns i beslutet i kraft. Stadgandet gäller också sådana bestämmelser som hör till området för lagstiftningen vilka ingår i sådana EG-rättsakter till vilka det hänvisas i ändringarna av bilagorna till EES-avtalet. Enligt artikel 7.a i EES-avtalet skall de EEG-förordningar till vilka det hänvisas i bilagorna till EES-avtalet som sådana införlivas med de avtalslutande parternas interna rättsordning. I paragrafen uppfylls också detta krav i fråga de bestämmelser som hör till lagstiftningens område och ingår i de förordningar till vilka det hänvisas i ändringarna av bilagorna i fråga.

Enligt artikel 7.b i EES-avtalet kan de avtalslutande parterna bestämma om formen och metoden för genomförande av sådana EEG-direktiv till vilka det hänvisas i bilagorna till avtalet. Enligt 6 § i lagförslaget skall om genomförande av de EEG-direktiv till vilka det hänvisas i de ändringar av bilagorna till EES-avtalet som avses i bilagorna till beslutet stadgas särskilt. I enlighet med detta är avsikten att det särskilt skall utfärdas materiella stadganden och bestämmelser genom vilka innehållet i direktiven införlivas med Finlands interna rättsordning.

Direktiven har dock inte lämnats utanför tillämpningsområdet för 1 §. Det är nödvändigt att direktiven också skall kunna genomföras så att de som sådana införlivas med Finlands interna rättsordning, emedan det i vissa fall är ändamålsenligt att det i stadganden med materiellt innehåll hänvisas tillbaka till texten i ett direktiv, utan att texten upprepas i stadgandet i fråga. Ett annat skäl till att vissa bestämmelser i direktiven införs genom lag är att ett direktiv med stöd av 2 och 3 §§ lagen om godkännande av vissa bestämmelser i avtalet om Europeiska ekonomiska samarbetsområdet och om tillämpningen av avtalet (1504/93), nedan i ikraftträdelselagen för EES-avtalet, i vissa fall kan ha direkt rättsverkan i Finland. Genom att 1 § utsträcks till att också omfatta direktiv blir det dessutom möjligt att tillämpa bestämmelserna i ett direktiv tillräckligt exakt i sådana situationer där nationella stadganden eller bestämmelser som förutsätts i ett direktiv

inte har utfärdats till följd av ett fel som har inträffat vid den nationella beredningen.

2 §. Det föreslås att det i 2 § skall stadgas att de nya bestämmelserna om social trygghet skall kunna tillämpas redan från den dag då EES-avtalet trädde i kraft, dvs. den 1 januari 1994, under förutsättning att de bestämmelser som nu ingår i EES-avtalet inte ger personer som berörs av dem bättre rätt.

Enligt Gemensamma EES-kommitténs beslut förutsätter den speciella karaktären hos bestämmelserna om social trygghet att dessa tillämpas samtidigt både inom gemenskapen och inom EES-staterna från och med EES-avtalets ikraftträdande. I enlighet med detta har det i artikel 3 i beslutet tagits in en bestämmelse enligt vilken den lagstiftning och de bestämmelser som avses i bilaga VI till EES-avtalet, till vilken det hänvisas i bilaga 6 till beslutet, tillämpas från EES-avtalets ikraftträdande. För Finlands vidkommande tillämpas dock i detta sammanhang det gemensamma yttrande i Gemensamma EES-kommitténs beslut som gäller vissa rättsakter om social trygghet och enligt vilket godkännandet av rådets förordningar (EEG) nr 1247/92, (EEG) nr 1248/92, (EEG) nr 1249/92 och (EEG) nr 1945/93 inte hindrar Island, Norge, Sverige och Finland att tillämpa nu gällande bestämmelser fram till ikraftträdandet av Gemensamma EES-kommitténs beslut i de fall där dessa är förmånligare för de personer som berörs av dem.

3 §. I Finland skall arbetsministeriet vara behörig myndighet enligt rådets förordning (EEG) nr 2434/92 och kommissionens beslut 93/569/EEG, vilka genom Gemensamma EES-kommitténs beslut har införts i bilaga V till avtalet. Rådets förordning (EEG) nr 1612/68, som ingår i bilaga V, har ändrats genom förordning. Ändringen innehåller nya bestämmelser om samarbetet mellan medlemsstaternas arbetskraftsmyndigheter och om deras samarbete med kommissionen vid förmedling av lediga arbetsplatser och arbetsansökningar. Kommissionens beslut har detaljerade bestämmelser om den verksamhet som bedrivs av nätverket Eures (European Employment Services), som har inrättats för samarbetet, och om den information som förmedlas inom ramen för Eures. Enligt paragrafen skall arbetsministeriet ge handräckning till EFTA:s Ständiga kommitté, EFTA:s övervakningsmyndighet och Europeiska gemenskapernas kommission på

det sätt som avses i förordningen och i kommissionens beslut. Enligt paragrafen är arbetsministeriet och Statistikcentralen tillsammans behöriga nationella myndigheter i fråga om den statistikföring som avses i rättsakterna.

4 §. Enligt 1 mom. skall myndigheternas behörighet som avses i rådets förordning (EEG) nr 2092/91, vilken genom Gemensamma EES-kommitténs beslut har införts i bilaga II till EES-avtalet, i Finland delas mellan två olika förvaltningsområden så att jord- och skogsbruksministeriet svarar för organiseringen av övervakningen av ekologisk produktion av jordbruksprodukter och livsmedelsverket svara för motsvarande övervakning i fråga om ekologisk produktion av livsmedel. Närmare stadganden om organiseringen av övervakningen av ekologisk produktion av jordbruksprodukter i Finland utfärdas särskilt genom förordning. Handels- och industriministeriet meddelar vid behov närmare föreskrifter om verkställigheten av bestämmelserna om ekologiskt producerade livsmedel.

Enligt 2 mom. skall kontrollcentralen för växtproduktion svara för den praktiska övervakningen i fråga om ekologisk växtproduktion av jordbruksprodukter, medan anstalten för veterinärmedicin och livsmedel skall ha motsvarande uppgift i fråga om ekologisk produktion av husdjur. Övervakningen genomförs bl.a. så att det förs ett register över godkända odlare samt genom att lantgårdarna inspekteras minst en gång per år. Närmare stadganden om hur övervakningsuppgifterna skall skötas utfärdas genom förordning. Lantbruksnäringsdistrikten skall bistå de ovan nämnda myndigheterna. Lantbruksnäringsdistrikten skall också ha rätt att ta stickprov och de skall vara representerade vid de regionala kontrollnämnderna. Nämnderna, som skall inrättas genom förordning, skall sköta uppgifter som enligt artiklarna 8—10 i rådets förordning ankommer på övervakningsmyndigheterna.

De myndigheter som anges i livsmedelslagen (526/41) skall sköta övervakningen av ekologisk produktion av livsmedel. I fråga om ekologisk produktion av livsmedel skall livsmedelsverket vara behörig myndighet enligt artiklarna 8—10 i rådets förordning.

5 §. Enligt 1 mom. skall den behöriga myndighet som avses i rådets förordning (EEG) nr 880/92 om ett gemenskapsprogram för tilldelning av miljömärke utses genom statsrådets beslut. I momentet föreslås också

ingå ett fullmaktstadgande med stöd av vilket statsrådet skall kunna meddela närmare föreskrifter om verkställigheten av förordningen, och miljöministeriet om verkställigheten av kommissionens beslut om verkställigheten av förordningen.

I 2 mom. föreslås ett uttryckligt stadgande om att en registrerad förening som uppfyller förutsättningarna enligt artikel 9.2 kan utses till behörigt organ. Emedan de uppgifter som enligt artikel 10 ankommer på det behöriga organet enligt Finlands rättsordning delvis är uppenbara myndighetsuppgifter, skall organet enligt momentet vid utförandet av sina uppgifter iaktta stadgandena i lagen om förvaltningsförfarande (598/82), lagen om delgivning i förvaltningsärenden (232/66) och språklagen (148/22). Emedan lagstiftningen om allmänna handlingars offentlighet revideras för närvarande, föreslås det att momentet skall innehålla en allmän hänvisning enligt vilken det i fråga om offentligheten av det behöriga organets handlingar gäller vad som stadgas om myndigheters handlingar. De personer som inom organet sköter uppgifter som avses i förordningen skulle uppenbarligen även utan ett uttryckligt stadgande om saken ha straffrättsligt ansvar med stöd av 2 kap. 12 § strafflagen. För klarhetens skull föreslås det dock att det i momentet skall stadgas att personerna handlar i nämnda uppdrag under tjänstemannaansvar.

Enligt 3 mom. får ett beslut genom vilket en ansökan om tilldelning av miljömärke har avslagits eller lämnats utan prövning överklagas hos länsrätten i Nylands län. Möjligheten att söka ändring i ärenden som gäller användning av offentlig makt är en grundläggande princip inom Finlands rättsordning. Denna kan också anses höra till de centrala principerna inom Europarätten.

Artikel 13 i förordningen innehåller en sekretessbestämmelse enligt vilken varken de behöriga myndigheterna eller någon person som har del i saken får ge utomstående sådana konfidentiella uppgifter som den har fått under arbetet med bedömningen av om en produkt kan tilldelas miljömärke. Artikeln gäller ett brett spektrum av personer. För brott mot denna bestämmelse föreslås ett särskilt straffstadgande i 4 mom. I fråga om brott mot den tystnadsplikt som åvilar en tjänsteman och en person inom en förening som avses i 2 mom. föreslås det dock att 40 kap. 5 § strafflagen skall tillämpas.

6 §. Paragrafen innehåller ett sedvanligt bemyndigande att utfärda förordning med närmare stadganden om verkställighet av de bestämmelser som avses i 1 §. I paragrafen konstateras dock särskilt att om genomförandet av de EEG-direktiv till vilka det hänvisas i ändringarna av bestämmelserna i de bilagor till EES-avtalet som avses i bilagorna till beslutet stadgas särskilt. Så som det ovan har konstaterats är avsikten att separata materiella stadganden och bestämmelser alltid skall utfärdas när direktiven införlivas med den nationella lagstiftningen. Det kan således inte med stöd av denna paragraf utfärdas bestämmelser om genomförande av sådana direktiv som innehåller bestämmelser som hör till området för lagstiftningen, utan för deras del ingår eventuella bemyndiganden att utfärda förordning i de materiella ikraftträdelselagarna.

7 §. Enligt det föreslagna 1 mom. skall tidpunkten för lagens ikraftträdande bestämmas genom förordning.

Enligt 2 mom. kan åtgärder som verkställigheten av lagen förutsätter vidtas innan den träder i kraft.

3. Närmare stadganden och bestämmelser

Ikraftträdelseförordningen för Gemensamma EES-kommitténs beslut skall innehålla stadganden om införande av beslutet och den ikraftträdelselag som gäller den. Avsikten är att förordningen dessutom skall innehålla sådana eventuella materiella behörighets- och övergångsstadganden på förordningsnivå som inte ingår i specialförordningarna i fråga. Om landskapet Åland ger sitt bifall till ikraftträdelselagen, skall detta nämnas i förordningen.

För att målen i de direktiv till vilka det hänvisas i ändringarna av bestämmelserna i de bilagor till EES-avtalet som avses i bilagorna till Gemensamma EES-kommitténs beslut skall kunna nås krävs det ett stort antal ikraftträdelsestadganden på lägre nivå än lag. Också tillämpningen av de EG-förordningar till vilka det hänvisas i ändringarna av bestämmelserna i de bilagor till EES-avtalet som avses i bilagorna till Gemensamma EES-kommitténs beslut kan kräva närmare bestämmelser.

4. Ikraftträdande

Lagen föreslås träda i kraft samtidigt som

Gemensamma EES-kommitténs beslut, vid en tidpunkt som bestäms genom förordning. Avsikten är att Gemensamma EES-kommitténs beslut skall träda i kraft den 1 juli 1994, förutsatt att de anmälningar som avses i artikel 103 i EES-avtalet har gjorts på behörigt sätt dessförinnan.

5. Lagstiftningsordning

Emedan den föreslagna lagen om godkännande av vissa bestämmelser i Gemensamma EES-kommitténs beslut nr 7/94 om ändring av protokoll 47 och vissa bilagor till EES-avtalet samt om tillämpningen av beslutet inte utvidgar området för de undantag i grundlagarna som redan ingår i ikraftträdelselagen för EES-avtalet, och emedan 3 § i ikraftträdelselagen för EES-avtalet innehåller en prioritetsregel som också gäller Gemensamma EES-kommitténs framtida beslut, kan lagförslaget behandlas i vanlig lagstiftningsordning.

6. Behovet av riksdagens samtycke

För staten medför Gemensamma EES-kommitténs beslut både årliga avgifter och engångsutgifter som fördelas på flera år. De binder riksdagens budgetmakt så att godkännande av riksdagen krävs.

Såsom tidigare har anförts i propositionen innehåller Gemensamma EES-kommitténs beslut också sådana bestämmelser som avviker från gällande lagstiftning eller på grund av vilka nya lagstiftningsåtgärder måste vidtas. De bestämmelser som nämns i avtalet kräver således riksdagens godkännande, emedan de hör till området för lagstiftningen.

Med stöd av vad som anförts ovan och enligt 33 § regeringsformen föreslås

att Riksdagen godkänner bestämmelserna i det av Gemensamma EES-kommittén i Bryssel den 21 mars 1994 fattade beslutet nr 7/94 om ändring av protokoll 47 och vissa bilagor i EES-avtalet, samt bestämmelserna i de ändringar till bilagorna till avtalet om Europeiska ekonomiska samarbetsområdet vilka avses i bilagorna till beslutet, samt

bestämmelserna i de rättsakter till vilka det hänvisas i ändringarna av bilagorna, till den del bestämmelserna kräver Riksdagens godkännande.

Eftersom Gemensamma EES-kommitténs beslut innehåller bestämmelser som hör till området för lagstiftningen föreläggs Riksdagen samtidigt följande lagförslag:

Lag

om godkännande av vissa bestämmelser i Gemensamma EES-kommitténs beslut nr 7/94 om ändring av protokoll 47 och vissa bilagor till EES-avtalet och om tillämpningen av beslutet

I enlighet med riksdagens beslut stadgas:

1 §

Bestämmelserna i det av Gemensamma EES-kommittén i Bryssel den 22 mars 1994 fattade beslutet nr 7/94 om ändring av protokoll 47 och vissa bilagor till EES-avtalet, bestämmelserna i de ändringar av bilagorna till avtalet om Europeiska ekonomiska samarbetsområdet som avses i bilagorna till beslutet samt bestämmelserna i de rättsakter till vilka det hänvisas i ändringarna av bilagorna är, om de hör till området för lagstiftningen, i kraft såsom därom har överenskommit.

2 §

Utan hinder av vad som bestäms i de förordningar om social trygghet till vilka det hänvisas i bilaga VI till avtalet om Europeiska ekonomiska samarbetsområdet (EES-avtalet) får rådets ändringsförordningar (EEG) nr 1247/92, nr 1248/92, nr 1249/92 och nr 1945/93 tillämpas från den 1 januari 1994, om bestämmelserna i dem är fördelaktigare för de personer som berörs av dem.

3 §

Behörig myndighet enligt rådets förordning (EEG) nr 2434/92 om ändring av del II i förordning (EEG) nr 1612/68 om arbetskraftens fria rörlighet inom gemenskapen och kommissionens beslut om genomförande av nämnda förordning (EEG) nr 1612/68; särskilt vad avser nätverket Eures (European Employment Services) (93/569/EEG), till vilka det hänvisas i den i bilaga 5 till Gemensamma EES-kommitténs beslut avsedda bilagan V till EES-avtalet, är i Finland arbetsministeriet som på det sätt som anges i rättsakterna ger handräckning till EFTA:s Ständiga kommitté, EFTA:s övervakningsmyndighet och Europeiska gemenskapernas kommission. I fråga om

den statistikföring som avses i nämnda rättsakter är dock arbetsministeriet och statistikcentralen gemensamt behöriga myndigheter.

4 §

Den myndighet som svarar för övervakningen enligt rådets förordning (EEG) nr 2092/91 om ekologisk produktion av jordbruksprodukter och uppgifter därom på jordbruksprodukter och livsmedel, till vilken det hänvisas i den i bilaga 3 till Gemensamma EES-kommitténs beslut avsedda bilagan II till EES-avtalet, är i Finland jord- och skogsbruksministeriet. För organiserandet av övervakningen av ekologiskt producerade livsmedel svarar livsmedelsverket. Dessa myndigheter har rätt att av andra myndigheter samt av kontrollanstalterna få de uppgifter som behövs för övervakningen. Jord- och skogsbruksministeriet meddelar efter att ha hört miljöministeriet närmare föreskrifter om de verkställighetsstadganden om övervakning av ekologisk produktion av jordbruksprodukter vilka förutsätts i rådets förordning, enligt vad som särskilt stadgas genom förordning. Handels- och industriministeriet meddelar vid behov närmare föreskrifter om verkställigheten av bestämmelserna i rådets förordning om ekologisk produktion av livsmedel.

För den övervakning av ekologisk produktion av jordbruksprodukter som avses i rådets förordning som nämns i 1 mom. svarar kontrollcentralen för växtproduktion, anstalten för veterinärmedicin och livsmedel, lantbruksnäringsdistrikten och de regionala kontrollnämnderna. Om inrättande av nämnderna stadgas genom förordning enligt 1 mom.

I fråga om ekologiskt producerade livsmedel övervakar de myndigheter som avses i livsmedelslagen (526/41) att rådets förordning som

nämns i 1 mom. iakttas. I fråga om ekologisk produktion av livsmedel är livsmedelsverket behörig myndighet som avses i artiklarna 8—10 i rådets förordning.

5 §

Det behöriga organ som avses i artikel 9 i rådets förordning (EEG) nr 880/92 om ett gemenskapssystem för tilldelning av miljömärke, till vilken det hänvisas i den i bilaga 18 till Gemensamma EES-kommitténs beslut avsedda bilagan XX till EES-avtalet, skall i Finland utses genom beslut av statsrådet. Statsrådet kan också meddela närmare föreskrifter om verkställigheten av förordningen. Närmare föreskrifter om verkställigheten av kommissionens beslut om verkställighet av förordningen kan dock meddelas genom beslut av miljöministeriet.

Till behörigt organ enligt 1 mom. kan också utses en registrerad förening som uppfyller de förutsättningar som avses i artikel 2 i rådets förordning som avses i 1 mom. Även då skall det behöriga organet i sin uppgift iakttastadgandena i lagen om förvaltningsförfarande (598/82), lagen om delgivning i förvaltningsärenden (232/66) och språklagen (148/22), till den del inte något annat följer av förordningen. I fråga om offentligheten av det behöriga organets handlingar gäller vad som stadgas om myndigheters handlingar. De personer som inom det behöriga organet sköter uppgifter enligt förordningen handlar i sin uppgift under tjänstemannaansvar.

Besvär över det behöriga organets beslut genom vilket en ansökan om tilldelning av miljömärke har avslagits eller lämnats utan prövning får anföras hos länsrätten i Nylands län med iakttagande av vad som stadgas i lagen om ändringssökande i förvaltningsärenden (154/50).

Den som bryter mot ett förbud enligt artikel 13 i rådets förordning som nämns i 1 mom. skall för *brott mot tystnadsplikt i miljömärkesärenden* dömas till böter eller fängelse i högst sex månader. Allmän åklagare får inte väcka talan för ett sådant brott, om inte målsäganden har anmält det för åtal. I fråga om brott mot tystnadsplikt som har begåtts av en tjänsteman eller en person som avses i 2 mom. skall dock 40 kap. 5 § strafflagen tillämpas.

6 §

Närmare stadganden om verkställighet av de bestämmelser som avses i 1 § utfärdas vid behov genom förordning. Om genomförandet av de EEG-direktiv till vilka det hänvisas i ändringarna av de bilagor till EES-avtalet som avses i bilagorna till beslutet stadgas dock särskilt.

7 §

Denna lag träder i kraft vid en tidpunkt som bestäms genom förordning.

Åtgärder som verkställigheten av lagen förutsätter får vidtas innan den träder i kraft.

Helsingfors den 29 april 1994

Republikens President

MARTTI AHTISAARI

Minister Pertti Salolainen

Avtalet om Europeiska ekonomiska samarbetsområdet

Gemensamma EES-kommittén

**GEMENSAMMA EES-KOMMITTÉNS
BESLUT**

**nr 7/94
av den 21 mars 1994**

om ändring av protokoll 47 och vissa bilagor till EES-avtalet

GEMENSAMMA EES-KOMMITTÉN

som, med beaktande av avtalet om Europeiska ekonomiska samarbetsområdet, EES, i dess lydelse enligt protokollet med justeringar av avtalet om Europeiska samarbetsområdet, nedan kallat avtalet, särskilt artikel 98 i detta,

ERINRAR om att målet för de avtalsslutande parterna är att upprätta ett dynamiskt och homogent europeiskt ekonomiskt samarbetsområde, som är grundat på gemensamma regler och lika behandling av enskilda och företag vad avser de fyra friheterna och konkurrensvillkoren och på ett ökat och breddat samarbete i fråga om de angränsande och övergripande politikområdena,

KONSTATERAR att avtalet innehåller hänvisningar till EG-rättsakter som är relevanta för EES vilka utfärdats före den 1 augusti 1991,

ANSER att avtalet behöver ändras för att säkerställa homonigeniteten hos avtalet och rättssäkerheten för enskilda och företag och med hänsyn till de avtalsslutande parternas gemensamma granskning av de rättsakter som utfärdats av Europeiska gemenskapen efter den 31 juli 1991,

ANSER att den särskilda karaktären hos de rättsakter som nämns i bilaga 5 till detta beslut kräver samtidig tillämpning av dessa rättsakter inom gemenskapen och EES från och med dagen för EES-avtalets ikraftträdande, och

ERINRAR om att, i enlighet med protokoll 1 till avtalet, bestämmelserna i de rättsakter som det hänvisas till i bilagorna till avtalet skall tillämpas i enlighet med avtalet och protokoll 1, om inte annat föreskrivs i respektive bilaga,

HAR BESLUTAT FÖLJANDE:

Artikel 1

Protokoll 47 och bilagorna I, II, IV—IX, XI och III—XXII till avtalet skall ändras på det sätt som anges i bilaga 1—20 till detta beslut.

Artikel 2

1. Om inte annat föreskrivs i bilagorna till detta beslut skall tidpunkterna för ikraftträdande eller genomförande av de rättsakter som nämns i dessa bilagor, inom ramen för detta avtal, tolkas enligt följande:
 - Om tidpunkten för rättsaktens ikraftträdande eller genomförande inträffar före tidpunkten för detta besluts ikraftträdande, skall tidpunkten för detta besluts ikraftträdande gälla.
 - Om tidpunkten för rättsaktens ikraftträdande eller genomförande inträffar efter tidpunkten för detta besluts ikraftträdande, skall tidpunkten för rättsaktens ikraftträdande eller genomförande gälla.
2. De rättsakter som nämns och de bestämmelser som fastställs i bilaga 5 till detta beslut skall tillämpas från och med den dag då EES-avtalet träder i kraft.

Artikel 3

Detta beslut träder i kraft den 1 juli 1994, under förutsättning att alla nödvändiga anmälningar har gjorts till Gemensamma EES-kommittén enligt artikel 103.1 i EES-avtalet.

Artikel 4

Detta beslut skall offentliggöras i EES-delen av och EES-supplementet till Europeiska gemenskapernas officiella tidning.

Utfärdat i Bryssel den 21 mars 1994

På Gemensamma EES-kommitténs vägnar

(N.G. van der Pas)

Ordförande

(P.K. Mannes) (M. Sucker)

Gemensamma EES-kommitténs sekreterare

UTTALANDE AV SVERIGES REGERING
om rådets direktiv 92/143/EEG
(den nya punkten 59a i bilaga III till EES-avtalet)

Svenska kustvatten bevakas av navigeringssystemet Decca som kan användas ytterligare någon tid efter år 2000. Inget ytterligare system behövs för den del av den svenska sjöfarten som bevakas av Decca-systemet. Med beaktande av rådets beslut 92/143/EEG kommer Sverige inte att införa systemet Loran-C eller finansiellt stödja främjandet av Loran-C någon annanstans.

GEMENSAMT UTTALANDE
om vissa rättsakter inom området för social trygghet

Godtagandet av rådets förordning (EEG) nr 1247/93, nr 1248/93, nr 1249/93 och nr 1945/93 skall inte hindra Finland, Island, Norge och Sverige att tillämpa sina respektive gamla regler, om dessa är mer gynnsamma för de berörda personerna, tills Gemensamma EES-kommitténs beslut nr (..)/(94) träder i kraft.

GEMENSAMT UTTALANDE
OM GEMENSKAPENS RÄTTSAKTER INOM OMRÅDET FÖR GEOGRAFISKA
BETECKNINGAR, URSPRUNGSBETECKNINGAR OCH INTYG
OM SÄRART FÖR JORDBRUKSPRODUKTER OCH LIVSMEDEL

1. I rådets förordning (EEG) nr 2081/92 och rådets förordning (EEG) nr 2082/92 beaktas de aspekter som är av intresse för tredje land vid genomförandet av gemenskapens system för geografiska beteckningar och ursprungsbeteckningar samt av gemenskapens system för intyg om särart, genom att garantier gällande förfaranden för användning och möjligheten att erhålla skydd föreskrivs. Dessa garantier är följande i rådets förordning (EEG) nr 2081/92:

— I artikel 7 punkt 3 ges varje lagligen berörd intresserad person möjlighet att framställa invändning mot en ansökan om gemenskapsregistrering. Kommissionen har uppfattningen att, om invändningen grundar sig på att det finns en produkt med identiskt eller snarlikt namn som lagligen marknadsförs vid den tidpunkt då förordningen offentliggörs, skall gemenskapsimportören — om det rör sig om importerade produkter — anses vara lagligen berörd i samma utsträckning som tillverkare av produkter inom gemenskapen.

Vad gäller varumärken skall artikeln tolkas på så sätt att varje innehavare av ett varumärke som är registrerat i en medlemsstat skall tillåtas invända mot en registrering.

— Inom ramen för diskussionerna om gemenskapsskydd för tredje lands beteckningar ges i artikel 122.2 regler som gör det möjligt att lösa fall av sammanfallande skyddade beteckningar på produkter i gemenskapen och i tredje land.

2. Gemenskapen och EFTA-staterna skall se över situationen beträffande rådets förordningar (EEG) nr 2081/92 och nr 2082/92 när de beteckningar som avses i artikel 17.1 i rådets förordning (EEG) nr 2081/92 skall registreras i enlighet med det förfarande som fastställs i artikel 17.2 i denna förordning.

GEMENSAMT UTTALANDE
OM VIDARE INFÖRLIVANDE I AVTALET AV RELEVANTA
GEMENSKAPSRÄTTSAKTER

Gemensamma EES-kommittén beaktar det faktum att ett antal rättsakter som antagits före den 31 december 1993 och som har betydelse för EES inte har tagits upp på den aktuella förteckningen över gemenskapsrättsakter.

De avtalslutande parterna är överens om att dessa rättsakter bör granskas av Gemensamma kommittén i syfte att införliva dem i avtalet så snart som möjligt.

RÅDETS FÖRORDNING (EEG) nr 1248/92

av den 30 april 1992

om ändring av dels förordning (EEG) nr 1408/71 om tillämpningen av systemen för social trygghet när anställda, egenföretagare eller deras familjemedlemmar flyttar inom gemenskapen, dels förordning (EEG) nr 574/72 om tillämpning av förordning (EEG) nr 1408/71

EUROPEISKA GEMENSKAPERNA HAR ANTAGIT DENNA FÖRORDNING

med beaktande av Fördraget om upprättandet av Europeiska ekonomiska gemenskapen, särskilt artikel 51 och 235 i detta,

med beaktande av kommissionens förslag som utformats efter samråd med Administrativa kommissionen för social trygghet för migrerande arbetare,¹

med beaktande av Europaparlamentets yttrande,²

med beaktande av Ekonomiska och sociala kommitténs yttrande,³ och

med beaktande av följande:

Det är nödvändigt att ändra bestämmelserna som reglerar beviljande och beräkning av pensioner i förordning (EEG) nr 1408/71⁴ och (EEG) nr 574/72,⁵ uppdaterade genom förordning (EEG) nr 2001/83,⁶ och senast ändrade genom förordning (EEG) nr 1249/92⁷; vissa ändringar är knutna till domstolens rättspraxis på detta område, andra ändringar är ägnade att rätta till gällande brister.

Det är nödvändigt att upphäva åttonde stycket i ingressen, beaktandemeningen oräknad, till förordning (EEG) nr 1408/71 som har blivit överflödigt genom domstolens rättspraxis avseende artikel 46.3 i nämnda förordning; denna strykning kräver ny text i sjunde stycket i ingressen, beaktandemeningen oräknad, till förordning (EEG) nr 1408/71.

De ändringar som skall göras i avdelning III kapitel 3 i förordning (EEG) nr 1408/71 kräver anpassning av artikel 12.2 i nämnda förordning.

Det är nödvändigt att ändra artiklarna 38 och 45 i förordning (EEG) nr 1408/71 för att klargöra reglerna för beaktande av

försäkrings- eller bosättningsperioder som har fullgjorts i två eller flera medlemsstater som anställd och som egenföretagare och/eller inom ett allmänt och ett särskilt system.

Det är nödvändigt att i bilaga 4 B införa alla särskilda system för egenföretagare enligt artiklarna 38 och 45 i förordning (EEG) nr 1408/71.

Det är nödvändigt att i artikel 39 i förordning (EEG) nr 1408/71 införa en bestämmelse som föreskriver att bestämmelserna i förordningens kapitel 3 vid sammanträffande av förmåner av olika slag skall tillämpas på samma sätt på invalidpensioner som utges enligt kapitel 2.

Det nya begreppet förmåner av samma slag enligt avdelning III kapitel 3 i förordning (EEG) nr 1408/71 kräver en ny text till artikel 40.2 i nämnda förordning.

Det är nödvändigt att ändra texten till artikel 40.3 a ii i förordning (EEG) nr 1408/71 så att nämnda stycke på samma sätt kan tillämpas om en invaliditetsförmån beviljas som inte betecknas som invaliditetsförmån; det är följaktligen nödvändigt att göra en textförändring i artikel 40.3 b i i nämnda förordning.

Den nya texten till artikel 43.1 och införandet av en ny punkt 3 i artikel 43 kräver en ändring i rubriken till avsnitt 4 i kapitel 2 till avdelning III i förordning (EEG) nr 1408/71.

Det är nödvändigt att anpassa texten till artikel 43.2 i förordning (EEG) nr 1408/71 för att garantera, om lagstiftningen i en medlemsstat inte föreskriver omvandling av en invaliditetsförmån till en förmån vid ålderdom, att den förmån som utges enligt denna lagstiftning skall fortsätta att utbetalas så länge som personen uppfyller de föreskrivna villkoren.

Erfarenheter som har vunnits vid tillämpningen av artikel 43 i förordning (EEG) nr 1408/71 har visat på en brist i sådana fall då en invaliditetsförmån som har beviljats enligt artikel 39 i nämnda förordning har omvandlats till en förmån vid ål-

¹ EGT nr C 206, 11.8.1989, s.2.

² EGT nr C 291, 20.11.1989, s.120.

³ EGT nr C 56, 7.3.1990, s.63.

⁴ EGT nr L 149, 5.7.1971, s.2.

⁵ EGT nr L 74, 27.3.1972, s.1.

⁶ EGT nr L 230, 22.8.1983, s.6.

⁷ EGT nr L 136, 19.5.1992, s.28.

derdom utan att personen har uppfyllt det åldersvillkor som krävs av lagstiftningen i den andra medlemsstaten för förvärv av rätt till denna förmån; det är nödvändigt att rätta till denna brist genom att införa en ny punkt 3 i artikel 43 som föreskriver att den behöriga institutionen i den medlemsstat som hittills har varit undantagen från utbetalning av en invalidpension från den dag då omvandling till ålderspension skedde i den andra medlemsstaten skall utge en invalidpension i enlighet med bestämmelserna i avdelning III kapitel 3 i förordning (EEG) nr 1408/71.

Nuvarande punkt 3 i artikel 43 i förordning (EEG) nr 1408/71 bör bli punkt 4 och texten till denna bör förenklas.

En bestämmelse bör införas i artikel 45 i förordning (EEG) nr 1408/71 för att garantera att försäkringsperioder som har fullgjorts inom ett särskilt system i en medlemsstat med avseende på förvärv, bibehållande eller återfående av förmåner skall beaktas inom det allmänna systemet i en annan medlemsstat även om dessa perioder redan har beaktats i den sistnämnda staten inom ett särskilt system.

För att uppnå förenkling och klarhet är det nödvändigt att i artikel 45 i förordning (EEG) nr 1408/71 införa en bestämmelse som föreskriver införande i bilaga 6 av alla särskilda bestämmelser om likställande av vissa försäkringsvillkor med avseende på förvärv, bibehållande eller återfående av rätten till förmåner med beaktande av särskilnader i de berörda nationella lagstiftningarna.

Till följd av domstolens fasta rättspraxis, har rådet inte kompetens att fastställa regler som begränsar rätten till två eller flera pensioner som har förvärvats i olika medlemsstater genom minskning av det pensionsbelopp som uteslutande har förvärvats enligt nationell lagstiftning; enligt domstolen ligger kompetensen att införa sådana regler hos den nationella lagstiftaren, då det för gemenskapen som lagstiftare åvilar att bestämma de gränser inom vilka de nationella bestämmelserna avseende minskning, innehållande eller indragning skall tillämpas; en bestämmelse bör införas för att bestämma det pensionsbelopp som beräknas i enlighet med de metoder som används för sammanläggning och fördelning prorata och som garanteras enligt gemenskapsrätten då tillämpning av nationell lagstiftning, inklusive bestämmelser om minskning, innehållande eller indragning är mindre förmånliga än förenämnda metod; vidare måste det bli möjligt för de behöriga institutionerna att underlåta en beräkning i enlighet med metoden för sammanläggning och fördelning prorata om resultatet av denna beräkning är lika med eller lägre än det som kommer fram enligt endast nationell lagstiftning; i bilaga 4 C bör därför för alla medlemsstater anges alla de fall då de två beräkningarna kan ge ett sådant resultat.

För att skydda migrerande arbetstagare och deras efterlevande mot en alltför sträng tillämpning av de nationella bestämmelserna om minskning, innehållande eller indragning är det nödvändigt att införa en bestämmelse i förordning (EEG) nr 1408/71 som strängt avgränsar tillämpningen av dessa bestämmelser.

Av samma skäl är det nödvändigt att införa en bestämmelse i förordning (EEG) nr 1408/71 som vid sammanträffande av förmåner av samma slag fastställer att dessa bestämmelser skall tillämpas endast på vissa typer av förmåner och i vissa särskilda fall.

Det är nödvändigt att i bilaga 4 D förteckna de förmånsslag på vilka nämnda bestämmelser kan tillämpas vid sammanträffande av förmåner av samma slag.

Det är nödvändigt att i förordning (EEG) nr 1408/71 införa en bestämmelse som i vissa fall gör det möjligt för två eller flera medlemsstater att träffa en överenskommelse i syfte att begränsa sammanträffandet av förmåner av samma slag; dessa överenskommelser bör anges i bilaga 4 D.

Det är nödvändigt att i förordning (EEG) nr 1408/71 införa en bestämmelse som fastställer att vid sammanträffande av förmåner av samma slag skall bestämmelser om minskning, innehållande eller indragning enligt en medlemsstats lagstiftning inte tillämpas på en förmån som beräknas i enlighet med den metod som används för sammanläggning och fördelning prorata.

I överensstämmelse med domstolens rättspraxis är det nödvändigt att slå fast att med sammanträffande av förmåner av samma slag enligt avdelning III kapitel 3 i förordning (EEG) nr 1408/71 avses sammanträffande av invaliditetsförmåner, förmåner vid ålderdom och efterlevandeförmåner som beräknas eller beviljas på grund av försäkringsperioder och/eller bosättningsperioder som har fullgjorts av en och samma person och att med sammanträffande av förmåner av annat slag avses sammanträffande av förmåner som inte är av samma slag.

Det är nödvändigt att i förordning (EEG) nr 1408/71 införa bestämmelser som garanterar att samtidig tillämpning av två eller flera medlemsstaters nationella bestämmelser om minskning, innehållande eller indragning vid sammanträffande av förmåner av olika slag inte får ogynnsam effekt på migrerande arbetstagare eller deras beroende familjemedlemmar; det är nödvändigt att införa en bestämmelse i förordning (EEG) nr 1408/71 för att undvika en situation där enligt en medlemsstats lagstiftning en pension dras in eller innehålls till fullo därför att personen uppbär en lägre förmån av annat slag från en annan medlemsstat; samma skäl som ligger till grund för dessa bestämmelser gäller också för de fall då en pension enligt en medlemsstats lagstiftning inte kan beviljas om förmånstagaren uppbär en förmån av annat slag.

Texten till artikel 48.1 i förordning (EEG) nr 1408/71 bör förtydligas genom att villkoren för tillämpning av denna bestämmelse specificeras.

Det är nödvändigt att rätta till en brist i texten till artikel 49.1 första meningen i förordning (EEG) nr 1408/71 genom att införa en hänvisning till artikel 40.3 i förordningen; det är nödvändigt att anpassa texten till de första två punkterna i artikel 49 i förordning (EEG) nr 1408/71 så att de kan tillämpas i de fall som avses i artikel 44.2 andra meningen i förordningen.

Ändringen i artikel 12.2 kräver att det införs ett nytt stycke d i artikel 60.1 i förordning (EEG) nr 1408/71.

Det är nödvändigt att i förordning (EEG) nr 1408/71 införa övergångsbestämmelser för tillämpningen av denna förordning.

Införandet av delarna B, C och D i bilaga 4 till förordning (EEG) nr 1408/71 innebär att nuvarande bilaga 4 blir bilaga 4 A.

Det är nödvändigt att i bilaga 6 till förordning (EEG) nr 1408/71 upphäva de nuvarande bestämmelserna i avsnitt B. Danmark, punkt 7, avsnitt G. Irland, punkt 4, och avsnitt L. Storbritannien, punkt 9, som har blivit överflödiga genom införandet av begreppet förmåner av samma slag enligt förordningens avdelning III kapitel 3.

Det är inte nödvändigt att föreskriva att den behöriga danska institutionen skall tillämpa bestämmelserna i förordningarna (EEG) nr 1408/71 och 574/72 som skyddar migrerande arbetstagare och deras beroende familjemedlemmar mot ogynnsamma effekter av två eller flera medlemsstaters samtidiga tillämpning av bestämmelserna om minskning, innehållande eller indragning vid sammanträffande av förmåner av olika slag då en sådan garanti redan föreskrivs i den danska lagstiftningen.

På grund av utformningen av den danska lagstiftningen om pensioner är det nödvändigt att införa en bestämmelse i avsnitt B. Danmark i bilaga 6 till förordning (EEG) nr 1408/71 som syftar till att vid tillämpning av den danska lagstiftningen utvidga begreppet förmåner av samma slag enligt förordningens avdelning III kapitel 3.

Det är nödvändigt att i bilaga 6 till förordning (EEG) nr 1408/71 införa bestämmelser i avsnitt D. Spanien, avsnitt E. Frankrike och avsnitt J. Nederländerna för att precisera de metoder för likställande av vissa försäkringsvillkor för förvärv, bibehållande eller återfående av rätt till förmåner som avses i förordningens artikel 45 för Spanien, Frankrike och Nederländerna.

Det är nödvändigt att införa en bestämmelse i avsnitt D. Spanien i bilaga 6 till förordning (EEG) nr 1408/71 för att precisera reglerna för tillämpning av förordningens artikel 47 avseende Spanien.

På grund av särdrag hos den grekiska lagstiftningen är det nödvändigt att införa en bestämmelse i bilaga 6 avsnitt F. Grekland för att förhindra en situation då tillämpningen av förordningens artikel 49.2 skulle kunna få ogynnsamma följder för anställda som har varit försäkrade i Grekland.

Till följd av en ändring i den nederländska lagstiftningen bör punkt 4 i avsnitt J. Nederländerna i bilaga 6 till förordning (EEG) nr 1408/71 anpassas.

Det är nödvändigt att ändra texten till artikel 15.1 och till artiklarna 35, 39, 46, 47, 48, 49 och 107 i förordning (EEG) nr 574/72 för att beakta ändringarna genom denna förordning.

Bestämmelserna i artikel 7.1 b och c i förordning (EEG) nr 574/72 bör utgå då de har blivit överflödiga på grund av de nya artiklarna 46 och 46c i förordning (EEG) nr 1408/71.

Det är nödvändigt att ändra artikel 7.1 i förordning (EEG) nr 574/72 genom att införa en begränsning i tillämpningen av reglerna om förhindrande av sammanträffande av förmåner särskilt i fall med ömsesidig minskning, ömsesidigt innehållande eller ömsesidig indragning av två eller flera förmåner.

Det är nödvändigt att i artikel 7.2 i förordning (EEG) nr 574/72 införa en hänvisning till de nya artiklarna 46a, 46b och 46c i förordning (EEG) nr 1408/71.

ILÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

Artikel 1

Styckena i ingressen till förordning (EEG) nr 1408/71 ändras på följande sätt:

1. Sjunde stycket i ingressen, beaktandemeningen oräknad, skall ersättas med följande:

"De samordningsregler som har antagits för tillämpningen av artikel 51 i fördraget måste garantera arbetstagare som flyttar inom gemenskapen deras förvärvade rättigheter och förmåner."

2. Åttonde stycket i ingressen, beaktandemeningen oräknad, skall utgå.

Artikel 2

Förordning (EEG) nr 1408/71 ändras på följande sätt:

1. Artikel 12.2 skall ersättas med följande:

"2. Om något annat inte föreskrivs i denna förordning får bestämmelserna i en medlemsstats lagstiftning om minskning, innehållande eller indragning av förmåner vid sammanträffande med andra sociala trygghetsförmåner eller annan inkomst åberopas även om sådana förmåner har förvärvats enligt en annan medlemsstats lagstiftning eller om sådan inkomst har förvärvats inom en annan medlemsstats territorium."

2. Avdelning III kapitel 2 skall ersättas med följande:

"KAPITEL 2**INVALIDITET****Avsnitt 1**

Anställda eller egenföretagare som omfattas av endast sådan lagstiftning enligt vilken invaliditetsförmånernas storlek är oberoende av försäkringsperiodernas längd

*Artikel 37***Allmänna bestämmelser**

1. En anställd eller egenföretagare, som i en följd eller växelvis har omfattats av två eller flera medlemsstaters lagstiftning och som har fullgjort försäkringsperioder uteslutande enligt sådan lagstiftning där invaliditetsförmånernas storlek är oberoende av försäkringsperiodernas längd skall få förmåner i enlighet med bestämmelserna i artikel 39. Denna artikel skall inte beröra sådana pensionshöjningar eller tillägg för barn som har beviljats enligt bestämmelserna i kapitel 8.

2. Den lagstiftning som avses i punkt 1 och som gäller inom varje berörd medlemsstats territorium anges i bilaga 4 A.

Artikel 38

Beaktande av försäkrings- eller bosättningsperioder som fullgjorts enligt de lagstiftningar som en anställd eller egenföretagare har omfattats av, för att få, bibehålla eller återfå rätt till förmåner

1. Om en medlemsstats lagstiftning för förvärv, bibehållande eller återförande av rätt till förmåner enligt ett system som inte är ett särskilt system som avses i

punkt 2 eller 3 kräver att försäkrings- eller bosättningsperioder har fullgjorts, skall den behöriga institutionen i den medlemsstaten, i förekommande fall, beakta försäkrings- eller bosättningsperioder som har fullgjorts enligt andra medlemsstaters lagstiftning oavsett om sådana perioder har fullgjorts enligt ett allmänt system eller enligt ett särskilt system och oavsett om så skett som anställd eller som egenföretagare. Dessa perioder skall därvid beaktas som om de hade fullgjorts enligt den lagstiftning som institutionen tillämpar.

2. Om en medlemsstats lagstiftning för beviljande av vissa förmåner kräver att försäkringsperioder uteslutande har fullgjorts i ett yrke som omfattas av ett särskilt system för anställda eller, i förekommande fall, i en särskild anställning, skall perioder som har fullgjorts enligt andra medlemsstaters lagstiftning beaktas vid beviljande av dessa förmåner endast om de har fullgjorts enligt ett motsvarande system eller, om ett sådant saknas, i samma yrke.

Om personen, sedan sådana perioder har beaktats, inte uppfyller villkoren för rätt till dessa förmåner, skall dessa perioder beaktas vid beviljande av förmåner enligt det allmänna systemet eller, om ett sådant saknas, enligt det system som i förekommande fall gäller för arbetare eller tjänstemän, allt efter omständigheterna och under förutsättning att personen har varit försäkrad enligt ett av dessa system.

3. Om en medlemsstats lagstiftning för beviljande av vissa förmåner kräver att försäkringsperioder uteslutande har fullgjorts i ett yrke som omfattas av ett särskilt system för egenföretagare skall perioder som har fullgjorts enligt andra medlemsstaters lagstiftning beaktas vid beviljande av dessa förmåner endast om de har fullgjorts enligt ett motsvarande system eller, om ett sådant saknas, i samma yrke. De särskilda system för egenföretagare som avses i denna punkt är förtecknade i bilaga 4 B för varje berörd medlemsstat.

Om personen, sedan sådana perioder har beaktats, inte uppfyller villkoren för rätt till dessa förmåner, skall dessa perioder beaktas vid beviljande av förmåner enligt det allmänna systemet eller, om ett sådant saknas, enligt det system som i förekommande fall gäller för arbetare eller tjänstemän, allt efter omständigheterna, och under förutsättning att personen har varit försäkrad enligt ett av dessa system.

*Artikel 39***Utgivande av förmåner**

1. Institutionen i den medlemsstat, vars lagstiftning var tillämplig då den arbetsoförmåga uppkom som har följts av invaliditet, skall enligt denna lagstiftning avgöra om

personen uppfyller villkoren för rätt till förmåner, i förekommande fall med beaktande av bestämmelserna i artikel 38.

2. En person som uppfyller de villkor som avses i punkt 1 skall få förmåner enbart från den nämnda institutionen enligt bestämmelserna i den lagstiftning som denna tillämpar.

3. En person som inte har rätt till förmåner enligt punkt 1 skall få de förmåner som han fortlöpande har rätt till enligt en annan medlemsstats lagstiftning, i förekommande fall med beaktande av bestämmelserna i artikel 38.

4. Om den lagstiftning som gäller enligt punkt 2 eller 3 föreskriver att förmånernas storlek skall bestämmas med beaktande av andra familjemedlemmar än barn, skall den behöriga institutionen beakta också sådana familjemedlemmar till personen och betrakta dem som om de vore bosatta inom den behöriga statens territorium, även om de är bosatta inom en annan medlemsstats territorium.

5. Om den lagstiftning som gäller enligt punkt 2 eller 3 innehåller bestämmelser om minskning, innehållande eller indragning av förmåner vid sammanträffande med annan inkomst eller med förmåner av annat slag som avses i artikel 46a.2, skall artikel 46a.3 och artikel 46c.5 tillämpas på motsvarande sätt.

6. En helt arbetslös person som omfattas av bestämmelserna i artikel 71.1 a ii eller av första meningen i artikel 71.1 b ii skall få de invaliditetsförmåner som utges av den behöriga institutionen i den medlemsstat inom vars territorium han är bosatt och enligt den lagstiftning som denna tillämpar som om han hade omfattats av den lagstiftningen under sin senaste anställning, i förekommande fall med beaktande av bestämmelserna i artikel 38 och/eller artikel 25.2. Institutionen i bosättningslandet skall svara för kostnaden för dessa förmåner.

Om den lagstiftning som denna institution tillämpar föreskriver att beräkningen av förmåner skall grundas på lön skall institutionen beakta den lön som har erhållits i det senaste anställningslandet och i bosättningslandet och enligt den lagstiftning som institutionen tillämpar. Om ingen lön har erhållits i bosättningslandet skall den behöriga institutionen, i den utsträckning som krävs och i enlighet med de regler som gäller i den egna lagstiftningen beakta den lön som har erhållits i det senaste anställningslandet.

Avsnitt 2

Anställda eller egenföretagare som har omfattats antingen av lagstiftning enligt vilken invaliditetsförmånernas storlek är beroende av försäkrings- eller bosättningsperiodernas längd eller av lagstiftning av denna typ och av den typ som avses i avsnitt 1

Artikel 40

Allmänna bestämmelser

1. En anställd eller egenföretagare som i en följd eller växelvis har omfattats av två eller flera medlemsstaters lagstiftning, av vilka åtminstone en inte är av den typ som avses i artikel 37.1, skall få förmåner enligt bestämmelserna i kapitel 3 och med beaktande av bestämmelserna i punkt 4.

2. En anställd eller egenföretagare som drabbas av arbetsförmåga som leder till invaliditet medan han omfattas av en lagstiftning som anges i bilaga 4 A skall dock få förmåner enligt bestämmelserna i artikel 37.1 på följande villkor:

— Att han uppfyller villkoren i denna lagstiftning eller i en lagstiftning av samma typ, i förekommande fall med beaktande av bestämmelserna i artikel 38, men utan att behöva åberopa försäkringsperioder som har fullgjorts enligt en lagstiftning som inte anges i bilaga 4 A.

— Att han inte uppfyller villkoren för rätt till invaliditetsförmåner enligt någon annan lagstiftning än den i bilaga 4 A.

— Att han inte gör något anspråk på förmåner vid ålderdom med beaktande av artikel 44.2 andra meningen.

3. a) Vid fastställandet av rätten till förmåner enligt en medlemsstats lagstiftning, som anges i bilaga 4 A, vilken för rätt till invaliditetsförmåner kräver att en person under en viss tid har fått kontantförmåner vid sjukdom eller har varit arbetsförmögen, skall, när en anställd eller egenföretagare som har omfattats av denna lagstiftning drabbas av arbetsförmåga som leder till invaliditet medan han omfattas av en annan medlemsstats lagstiftning, hänsyn tas till följande utan att det påverkar tillämpningen av artikel 37.1:

i) Varje period under vilken han på grund av denna arbetsförmåga enligt den andra medlemsstatens lagstiftning har fått kontantförmåner vid sjukdom eller i stället har fortsatt att få lön, och

- ii) varje period under vilken han, på grund av den invaliditet som har följt på denna arbetsoförmåga, har fått invaliditetsförmåner enligt den andra medlemsstatens lagstiftning enligt förordningens avdelning III kapitel 2 och 3,

skall beaktas som om det rörde sig om perioder under vilka kontantförmåner vid sjukdom hade utgetts till honom enligt den förstnämnda medlemsstatens lagstiftning eller under vilka han var arbetsförmögen enligt denna lagstiftning.

- b) Rätt till invaliditetsförmåner enligt den förstnämnda medlemsstatens lagstiftning förvärvas antingen vid utgången av den preliminära perioden med ersättning för sjukdom enligt denna lagstiftning eller vid utgången av den preliminära perioden av arbetsoförmåga enligt samma lagstiftning och tidigast
- i) den dag då rätt till invaliditetsförmåner som avses i a ii förvärvas enligt den andra medlemsstatens lagstiftning, eller
- ii) dagen efter den sista dagen med rätt till kontantförmåner vid sjukdom enligt den andra medlemsstatens lagstiftning.

4. Ett beslut som har fattats av en medlemsstats institution om en sökandes invaliditetsgrad skall vara bindande för andra medlemsstaters institutioner, under förutsättning att överensstämmelse mellan dessa staters lagstiftningar om villkor angående graden av invaliditet bekräftas i bilaga 5.

Avsnitt 3

Förvärrad invaliditet

Artikel 41

1. I fall då den invaliditet förvärras för vilken en anställd eller egenföretagare får förmåner enligt endast en medlemsstats lagstiftning gäller följande:

- a) Om personen inte har omfattats av en annan medlemsstats lagstiftning sedan han började få förmåner, skall den förstnämnda medlemsstatens behöriga institution med beaktande av försämringen utge förmånerna enligt bestämmelserna i den lagstiftning som denna tillämpar.
- b) Om personen har omfattats av lagstiftningen i en eller flera andra medlemsstater sedan han började få förmåner, skall med beaktande av försämringen

förmånerna utges till honom enligt bestämmelserna i artikel 37.1, 40.1 eller 40.2.

- c) Om förmånens eller förmånernas totala belopp enligt bestämmelserna i b är lägre än det förmånsbelopp som personen fick på bekostnad av den institution som tidigare svarade för utbetalningen, skall denna institution ge honom ett tillägg som motsvarar skillnaden mellan de två beloppen.
- d) Om, i det fall som avses i b, den institution som svarar för den första arbetsoförmågan är en nederländsk institution, och om
- i) den sjukdom som har förorsakat försämringen är densamma som den som föranledde förmåner enligt nederländsk lagstiftning,
- ii) denna sjukdom är en arbetssjukdom enligt lagstiftningen i den medlemsstat som personen senast omfattades av och som ger honom rätt till det tillägg som avses i artikel 60.1 b, och
- iii) den lagstiftning eller de lagstiftningar som personen har omfattats av sedan han började få förmåner är sådan som anges i bilaga 4 A,

skall den nederländska institutionen fortsätta att utge den första förmånen efter försämringen, och den förmån, som utges enligt lagstiftningen i den medlemsstat som personen senast har omfattats av, skall minskas med den nederländska förmånens belopp.

- e) Om, i det fall som avses i b, personen inte har rätt till förmåner på bekostnad av en annan medlemsstats institution, skall den behöriga institutionen i den första staten med beaktande av försämringen och, i förekommande fall, bestämmelserna i artikel 38, utge förmånerna enligt bestämmelserna i denna stats lagstiftning.

2. När en invaliditet förvärras för vilken en anställd eller egenföretagare får förmåner enligt lagstiftningen i två eller flera medlemsstater, skall förmånerna med beaktande av försämringen utges till honom enligt bestämmelserna i artikel 40.1.

Avsnitt 4

Utgivande av förmåner som tidigare har innehållits eller dragits in — Omvandling av invaliditetsförmåner till förmåner vid ålderdom — Omräkning av förmåner som har beviljats enligt artikel 39

Artikel 42

Fastställande av ansvarig institution då utgivande av invaliditetsförmåner återupptas

1. Om förmåner skall utges på nytt efter att ha innehållits skall, utan att det påverkar tillämpningen av bestämmelserna i artikel 43, den institution eller de institutioner som svarade för utgivandet av förmåner vid tidpunkten för innehållandet svara för utgivandet.

2. Om efter indragning av förmåner personens hälsotillstånd motiverar att ytterligare förmåner beviljas, skall dessa i förekommande fall utges enligt bestämmelserna i artikel 37.1, 40.1 eller 40.2.

Artikel 43

Omvandling av invaliditetsförmåner till förmåner vid ålderdom — Omräkning av förmåner som har beviljats enligt artikel 39

1. Invaliditetsförmåner skall i förekommande fall omvandlas till förmåner vid ålderdom enligt villkoren i den eller de lagstiftningar enligt vilka de har beviljats och enligt bestämmelserna i kapitel 3.

2. Om en person som får invaliditetsförmåner med stöd av bestämmelserna i artikel 49 kan göra anspråk på förmåner vid ålderdom enligt lagstiftningen i en eller flera medlemsstater skall varje institution i en medlemsstat som svarar för utgivande av invaliditetsförmåner fortsätta att till honom utge de invaliditetsförmåner som han har rätt till enligt den lagstiftning som den tillämpar tills bestämmelserna i punkt 1 blir tillämpliga på institutionen eller så länge som personen uppfyller villkoren för sådana förmåner.

3. Om invaliditetsförmåner som har beviljats i enlighet med artikel 39 enligt en medlemsstats lagstiftning omvandlas till förmåner vid ålderdom och om personen ännu inte uppfyller de villkor som krävs av en eller flera nationella lagstiftningar för att få dessa förmåner, skall personen från denna eller dessa medlemsstater från dagen för omvandlingen få invaliditetsförmåner beviljade i enlighet med kapitel 3 som om detta kapitel hade varit

tillämpligt vid den tidpunkt då hans arbetsoförmåga som ledde till invaliditet inträffade tills personen uppfyller kvalifikationsvillkoren för rätt till förmån vid ålderdom enligt lagstiftningen i den eller de berörda medlemsstaterna eller, om sådan omvandling inte föreskrivs, så länge som han har rätt till invaliditetsförmåner enligt den eller de berörda lagstiftningarna.

4. De invaliditetsförmåner som utges enligt artikel 39 skall omräknas enligt kapitel 3 så snart som förmånstagaren uppfyller kvalifikationsvillkoren för invaliditetsförmåner enligt en lagstiftning som inte anges i bilaga 4 A eller så snart som han får förmåner vid ålderdom enligt en annan medlemsstats lagstiftning."

3. Avdelning III kapitel 3 skall ersättas med följande:

"KAPITEL 3

ÅLDERDOM OCH DÖDSFALL (PENSIONER)*Artikel 44*

Allmänna bestämmelser om beviljande av förmåner till anställda eller egenföretagare som har omfattats av lagstiftningen i två eller flera medlemsstater

1. Rätten till förmåner för en anställd eller egenföretagare som har omfattats av två eller flera medlemsstaters lagstiftning, eller för hans efterlevande, skall fastställas enligt bestämmelserna i detta kapitel.

2. Om inte annat följer av bestämmelserna i artikel 49 skall en ansökan om förmåner som personen lämnar in avse all lagstiftning som den anställda eller egenföretagaren har omfattats av. Undantag från denna regel skall göras om personen uttryckligen begär att beviljandet av de förmåner vid ålderdom som han har rätt till enligt lagstiftningen i en eller flera medlemsstater skjuts upp.

3. Detta kapitel gäller inte barn tillägg till pensioner eller bampensioner som utges enligt bestämmelserna i kapitel 8.

Artikel 45

Beaktande av försäkrings- eller bosättningsperioder som har fullgjorts enligt den lagstiftning som en anställd eller egenföretagare har omfattats av, för att få, bibehålla eller återfå rätt till förmåner

1. Om en medlemsstats lagstiftning för förvärv, bibehållande eller återfående av rätten till förmåner enligt ett system som inte är ett särskilt system som avses i punkt 2 eller 3 kräver att försäkrings- eller

bosättningsperioder har fullgjorts, skall den behöriga institutionen i den medlemsstaten, i förekommande fall, beakta försäkrings- eller bosättningsperioder som har fullgjorts enligt andra medlemsstaters lagstiftning oavsett om sådana perioder har fullgjorts enligt ett allmänt system eller enligt ett särskilt system och oavsett om så skett som anställd eller som egenföretagare. Dessa perioder skall därvid beaktas som om de hade fullgjorts enligt den lagstiftning som institutionen tillämpar.

2. Om en medlemsstats lagstiftning för beviljande av vissa förmåner kräver att försäkringsperioder uteslutande har fullgjorts i ett yrke som omfattas av ett särskilt system för anställda eller, i förekommande fall, i en särskild anställning, skall perioder som har fullgjorts enligt andra medlemsstaters lagstiftning beaktas vid beviljande av dessa förmåner endast om de har fullgjorts enligt ett motsvarande system eller, om ett sådant saknas, i samma yrke. Om personen, sedan sådana perioder har beaktats, inte uppfyller villkoren för rätt till dessa förmåner, skall dessa perioder beaktas vid beviljande av förmåner enligt det allmänna systemet eller, om ett sådant saknas, enligt det system som i förekommande fall gäller för arbetare eller tjänstemän, allt efter omständigheterna och under förutsättning att personen har varit försäkrad enligt ett av dessa system.

3. Om en medlemsstats lagstiftning för beviljande av vissa förmåner kräver att försäkringsperioder uteslutande har fullgjorts i ett yrke som omfattas av ett särskilt system för egenföretagare, skall perioder som har fullgjorts enligt andra medlemsstaters lagstiftning beaktas vid beviljande av dessa förmåner endast om de har fullgjorts enligt ett motsvarande system eller, om ett sådant saknas, i samma yrke. De särskilda system för egenföretagare som avses i denna punkt är förtecknade i bilaga 4 B för varje berörd medlemsstat. Om personen, sedan sådana perioder har beaktats, inte uppfyller villkoren för rätt till dessa förmåner, skall dessa perioder beaktas vid beviljande av förmåner enligt det allmänna systemet eller, om ett sådant saknas, enligt det system som i förekommande fall gäller för arbetare eller tjänstemän, allt efter omständigheterna, och under förutsättning att personen har varit försäkrad enligt ett av dessa system.

4. Försäkringsperioder som har fullgjorts enligt ett särskilt system i en medlemsstat skall beaktas enligt det allmänna systemet, eller om ett sådant saknas, enligt det system som i förekommande fall gäller för arbetare eller tjänstemän i en annan medlemsstat för att få, bibehålla eller återfå rätt till förmåner under förutsättning att personen har varit försäkrad enligt ett av dessa system, även om dessa perioder redan har beaktats i den senare staten enligt ett system som avses i punkt 2 eller i punkt 3 första meningen.

5. Om en medlemsstats lagstiftning för förvärv,

bibehållande eller återfående av rätten till förmåner kräver att personen är försäkrad vid den tidpunkt då försäkringsfallet inträffade, skall detta villkor anses vara uppfyllt om han vid den tidpunkten omfattas av lagstiftningen i en annan medlemsstat, i enlighet med de bestämmelser som anges för varje medlemsstat i bilaga 6.

6. En period med hel arbetslöshet under vilken en person uppstår förmåner enligt artikel 71.1 a ii eller b ii, första meningen, skall beaktas av den behöriga institutionen i den medlemsstat inom vars territorium personen är bosatt i enlighet med den lagstiftning som den institutionen tillämpar, som om denna lagstiftning gällde för honom under hans senaste anställning.

Om den period med hel arbetslöshet som personen har fullgjort i bosättningslandet endast kan beaktas om avgiftsperioder har fullgjorts i det landet, skall detta villkor anses vara uppfyllt om avgiftsperioder har fullgjorts i en annan medlemsstat.

Artikel 46

Beviljande av förmåner

1. Om de villkor som krävs enligt en medlemsstats lagstiftning för rätt till förmåner har uppfyllts utan tillämpning av artikel 45 eller artikel 40.3, skall följande regler gälla:

- a) Den behöriga institutionen skall beräkna det förmånsbelopp som skall utbetalas
 - i) å ena sidan, endast enligt bestämmelserna i den lagstiftning som den tillämpar,
 - ii) å andra sidan, enligt punkt 2.
- b) Den behöriga institutionen kan dock underlåta att företa beräkningen i enlighet med a ii om resultatet av denna beräkning, bortsett från skillnader som uppstår vid avrundningen av siffror, är lika med eller lägre än resultatet av beräkningen enligt a i, om inte denna institution tillämpar en lagstiftning som innehåller regler om förhindrande av sammanträffande av förmåner som avses i artiklarna 46b och 46c eller om nämnda institutioner tillämpar en lagstiftning som innehåller regler om förhindrande av sammanträffande av förmåner i fall som avses i artikel 46c, under förutsättning att nämnda lagstiftning föreskriver att förmåner av annat slag skall beaktas endast på grundval av förhållandet mellan de försäkrings- eller bosättningsperioder som har fullgjorts enbart enligt denna lagstiftning och de försäkrings- eller bosättningsperioder som krävs enligt denna lagstiftning för att få rätt till hel förmån. I bilaga 4 C anges för varje medlemsstat de fall när

två beräkningar skulle medföra ett sådant resultat.

2. Om villkoren i en medlemsstats lagstiftning för rätt till förmåner uppfylls endast efter tillämpning av artikel 45 och/eller artikel 40.3 skall följande regler tillämpas:

- a) Den behöriga institutionen skall beräkna det teoretiska beloppet för den förmån som personen skulle kunna göra anspråk på om alla försäkrings- och/eller bosättningsperioder som har fullgjorts enligt lagstiftningen i de medlemsstater som den anställde eller egenföretagaren har omfattats av hade fullgjorts i den medlemsstaten och enligt den lagstiftning som institutionen tillämpar den dag då förmånen beviljas. Om förmånens belopp enligt den lagstiftningen inte är beroende av de fullgjorda periodernas längd, skall detta belopp anses utgöra det teoretiska belopp som avses i detta stycke.
- b) Den behöriga institutionen skall sedan fastställa förmånens faktiska belopp på grundval av det teoretiska belopp som avses i föregående stycke enligt proportionen mellan längden av de försäkrings- eller bosättningsperioder som har fullgjorts innan försäkringsfallet inträffar enligt den lagstiftning som denna institution tillämpar och den totala längden av de försäkrings- eller bosättningsperioder som har fullgjorts enligt alla de berörda medlemsstaternas lagstiftningar innan försäkringsfallet inträffade.

3. Personen skall ha rätt till det högsta beloppet som har beräknats enligt punkt 1 och 2, från den behöriga institutionen i varje medlemsstat utan att det påverkar tillämpningen av bestämmelserna om minskning, innehållande eller indragning, som gäller enligt den lagstiftning enligt vilken förmånen skall utbetalas.

I förekommande fall skall den jämförelse som skall göras stå i relation till de belopp som har fastställts efter tillämpningen av nämnda bestämmelser.

4. Om det i fråga om invalid-, ålders- eller efterlevandepensioner skulle inträffa att summan av de förmåner som utges av de behöriga institutionerna i två eller flera medlemsstater enligt bestämmelserna i en sådan multilateral konvention om social trygghet som avses i artikel 6 b är lägre än den summa som skulle utges av dessa medlemsstater enligt punkterna 1 till 3, skall bestämmelserna i detta kapitel tillämpas på personen.

Artikel 46a

Allmänna bestämmelser om minskning, innehållande eller indragning av förmåner vid invaliditet, ålderdom eller till efterlevande enligt medlemsstaternas lagstiftningar

1. Med sammanträffande av förmåner av samma slag avses i detta kapitel: sammanträffande av förmåner vid invaliditet, ålderdom och till efterlevande som beräknas

eller utges på grundval av försäkrings- eller bosättningsperioder som har fullgjorts av en och samma person.

2. Med sammanträffande av förmåner av annat slag avses i detta kapitel: sammanträffande av förmåner som inte kan betraktas som om de var av samma slag enligt punkt 1.

3. Följande regler skall gälla vid tillämpningen av reglerna om minskning, innehållande eller indragning enligt en medlemsstats lagstiftning då en förmån vid invaliditet, ålderdom eller till efterlevande sammanträffar med en förmån av samma slag eller med en förmån av annat slag eller med annan inkomst:

- a) Hänsyn skall tas till förmåner som har förvärvats enligt en annan medlemsstats lagstiftning eller till annan inkomst som har förvärvats i en annan medlemsstat endast om lagstiftningen i den första medlemsstaten innehåller regler om att förmåner eller inkomst som har förvärvats utomlands skall beaktas.
- b) Hänsyn skall tas till det förmånsbelopp som skall utges av en annan medlemsstat före avdrag för skatter, socialförsäkringsavgifter och andra individuella premier eller avdrag.
- c) Hänsyn skall inte tas till förmånsbelopp som har förvärvats enligt en annan medlemsstats lagstiftning och som utges på grundval av frivillig försäkring eller frivillig fortsättningsförsäkring.
- d) Om bestämmelser om minskning, innehållande eller indragning tillämpas enligt endast en medlemsstats lagstiftning med hänsyn till att personen uppbär förmåner av liknande eller annat slag och som utbetalas enligt andra medlemsstaters lagstiftningar eller till annan inkomst som har förvärvats inom andra medlemsstaters territorium, får den förmån som betalas ut enligt lagstiftningen i den första medlemsstaten minskas endast med ett belopp som motsvarar de förmånsbelopp som utbetalas enligt lagstiftningen inom andra medlemsstaters territorium eller den inkomst som har förvärvats där.

Artikel 46b

Särskilda bestämmelser vid sammanträffande av förmåner av samma slag enligt två eller flera medlemsstaters lagstiftning

1. Bestämmelser om minskning, innehållande eller indragning enligt en medlemsstats lagstiftning skall inte tillämpas på en förmån som beräknas i enlighet med artikel 46.2.
2. Bestämmelser om minskning, innehållande eller in-

dragning enligt en medlemsstats lagstiftning skall tillämpas på en förmån som beräknas i enlighet med artikel 46.1 a i endast om förmånen är

- a) antingen en förmån som avses i bilaga 4 D, vars storlek inte beror på de fullgjorda försäkrings- eller bosättningsperiodernas längd, eller
- b) en förmån, vars storlek bestäms på grundval av en tillgodoräknad period som anses vara fullgjord mellan den dag då försäkringsfallet inträffade och en senare dag. I det senare fallet skall nämnda bestämmelser tillämpas vid sammanträffande av en sådan förmån
 - i) antingen med en förmån av samma slag, såvida inte en överenskommelse har slutits mellan två eller flera medlemsstater som föreskriver att en och samma tillgodoräknad period inte får beaktas två eller flera gånger
 - ii) eller med en förmån av det slag som avses i a.

Förmåner och överenskommelser som avses i b anges i bilaga 4 D.

Artikel 46c

Särskilda bestämmelser vid sammanträffande av en eller flera förmåner som avses i artikel 46a.1 med en eller flera förmåner av annat slag eller med annan inkomst då två eller flera medlemsstater berörs

1. Om uppbärandet av förmåner av annat slag eller av annan inkomst medför minskning, innehållande eller indragning av två eller flera förmåner som avses i artikel 46.1 a i skall de belopp som inte skulle utbetalas vid en strikt tillämpning av bestämmelserna om minskning, innehållande eller indragning i de berörda medlemsstaternas lagstiftning delas med det antal förmåner som skall minskas, innehållas eller indragas.

2. Om en förmån beräknas i enlighet med artikel 46.2 skall den förmån eller de förmåner av annat slag som utges från andra medlemsstater eller annan inkomst och alla andra beståndsdelar som gäller enligt medlemsstatens lagstiftning vid tillämpning av bestämmelserna om minskning, innehållande eller indragning, beaktas i förhållande till de försäkrings- och/eller bosättningsperioder som avses i artikel 46.2 b och användas vid beräkningen av nämnda förmån.

3. Om uppbärandet av förmåner av annat slag eller av annan inkomst medför minskning, innehållande eller indragning av en eller flera förmåner som avses i artikel 46.1 a i och av en eller flera förmåner som avses i

artikel 46.2 skall följande regler gälla:

- a) Om det rör sig om en eller flera förmåner som avses i artikel 46.1 a i skall de belopp som inte skulle utbetalas vid en strikt tillämpning av bestämmelserna angående minskning, innehållande eller indragning enligt medlemsstaternas lagstiftning delas med det antal förmåner som skall minskas, innehållas eller indragas.
- b) Om det rör sig om en eller flera förmåner som beräknas i enlighet med artikel 46.2 skall minskningen, innehållandet eller indragningen ske i enlighet med punkt 2.

4. Om i de fall som avses i punkt 1 och 3 a en medlemsstats lagstiftning föreskriver att för tillämpning av bestämmelser angående minskning, innehållande eller indragning, hänsyn skall tas till förmåner av annat slag och/eller annan inkomst och andra beståndsdelar i förhållande till de försäkringsperioder som avses i artikel 46.2 b, skall den i nämnda punkter föreskrivna delningen inte gälla för den medlemsstaten.

5. Alla ovannämnda bestämmelser skall tillämpas på motsvarande sätt om lagstiftningen i en eller flera medlemsstater föreskriver att rätt till en förmån inte kan förvärfvas om personen uppbär en förmån av annat slag som utbetalas enligt en annan medlemsstats lagstiftning eller uppbär annan inkomst.

Artikel 47

Tillägsbestämmelser för beräkning av förmåner

1. Vid beräkningen av det teoretiska belopp och det prorata-belopp som avses i artikel 46.2 skall följande regler gälla:

- a) Om den totala längden av de försäkrings- och bosättningsperioder som har fullgjorts innan försäkringsfallet inträffade enligt alla de berörda medlemsstaternas lagstiftningar är längre än den maximiperiod som krävs enligt lagstiftningen i en av dessa stater för rätt till hel förmån, skall den behöriga institutionen i den staten beakta denna maximiperiod i stället för de fullgjorda periodernas totala längd. Denna beräkningsmetod får inte leda till att institutionen måste utge en förmån med högre belopp än det som har fastställts för reducerad förmån i den lagstiftning som den tillämpar. Bestämmelsen gäller inte förmåner vilkas storlek är oberoende av försäkringsperiodernas längd.

- b) Förfarandet för beaktande av sammanfallande perioder är fastställt i den tillämpningsförfordning som avses i artikel 98.

- c) Om förmåner enligt en medlemsstats lagstiftning beräknas på grundval av genomsnittliga inkomster, en genomsnittlig avgift, en genomsnittlig ökning eller förhållandet mellan den sökandes bruttoinkomster och de genomsnittliga bruttoinkomsterna för alla försäkrade personer utom lärlingar under försäkringsperioderna, skall sådana genomsnittliga eller proportionella tal fastställas av denna stats behöriga institution enbart på grundval av försäkringsperioder som har fullgjorts enligt denna stats lagstiftning eller bruttoinkomster som personen har haft under enbart dessa perioder.
- d) Om förmåner enligt en medlemsstats lagstiftning beräknas på grundval av storleken av inkomster, avgifter eller ökning, skall denna stats behöriga institution fastställa de inkomster, avgifter och ökning som skall beaktas med avseende på försäkrings- eller bosättningsperioder som har fullgjorts enligt andra medlemsstaters lagstiftning på grundval av de genomsnittliga inkomster, avgifter eller ökning som har godtagits med avseende på de försäkringsperioder som har fullgjorts enligt den lagstiftning som institutionen tillämpar.
- e) Om förmåner enligt en medlemsstats lagstiftning beräknas på grundval av standardinkomster eller ett fast belopp, skall denna stats behöriga institution godta de standardinkomster eller det fasta belopp som skall beaktas av den med avseende på försäkrings- eller bosättningsperioder som har fullgjorts enligt andra medlemsstaters lagstiftning som lika med de standardinkomster eller det fasta belopp eller i förekommande fall med de genomsnittliga standardinkomster eller det fasta belopp som svarar mot de försäkringsperioder som har fullgjorts enligt den lagstiftning som institutionen tillämpar.
- f) Om förmåner enligt en medlemsstats lagstiftning för vissa perioder beräknas på grundval av inkomsternas storlek och för andra perioder på grundval av standardinkomster eller ett fast belopp skall denna stats behöriga institution, med avseende på försäkrings- eller bosättningsperioder som har fullgjorts enligt andra medlemsstaters lagstiftning, beakta de inkomster eller fasta belopp som har fastställts enligt bestämmelserna i d eller e ovan eller i förekommande fall genomsnittet av dessa inkomster eller fasta belopp. Om förmåner beräknas på grundval av standardinkomster eller ett fast belopp för alla perioder som har fullgjorts enligt den lagstiftning som den behöriga institutionen tillämpar, skall institutionen godta de inkomster som skall beaktas med avseende på försäkrings- eller bosättningsperioder som har fullgjorts enligt andra medlemsstaters lagstiftningar, som lika med de fiktiva inkomster som svarar mot standardinkomsterna eller det fasta beloppet.
- g) Om förmåner enligt en medlemsstats lagstiftning beräknas på grundval av genomsnittsavgifter, skall den behöriga institutionen fastställa detta genomsnitt med åberopande enbart av de försäkringsperioder som har fullgjorts enligt denna stats lagstiftning.
2. Bestämmelserna i en medlemsstats lagstiftning om indexering av de faktorer som skall beaktas vid beräkningen av förmåner skall i förekommande fall tillämpas på de faktorer som skall beaktas av denna medlemsstats behöriga institution enligt bestämmelserna i punkt 1 med avseende på försäkrings- eller bosättningsperioder som har fullgjorts enligt andra medlemsstaters lagstiftning.
3. Om förmånens storlek enligt en medlemsstats lagstiftning fastställs med beaktande av andra familjemedlemmar än barn, skall denna stats behöriga institution ta hänsyn även till dessa familjemedlemmar till personen och betrakta dem som om de vore bosatta inom den behöriga statens territorium, även om de är bosatta inom en annan medlemsstats territorium.
4. Om den lagstiftning som den behöriga institutionen tillämpar kräver att en lön skall beaktas vid beräkningen av förmåner då artikel 45.6 första och andra styckena har tillämpats och om i denna medlemsstat endast perioder med hel arbetslöshet med förmån i enlighet med artikel 71.1 a ii eller artikel 71.1 b ii första meningen beaktas vid betalning av pension, skall den behöriga institutionen i den medlemsstaten betala pension på grundval av den lön som den använde som grund för utgivande av denna arbetslöshetsförmån i enlighet med den lagstiftning som den tillämpar.

Artikel 48

Försäkrings- eller bosättningsperioder kortare än ett år

1. Utan hinder av bestämmelserna i artikel 46.2 skall institutionen i en medlemsstat inte vara skyldig att bevilja förmåner med anledning av perioder som har fullgjorts enligt den lagstiftning som den tillämpar och som skall beaktas då försäkringsfallet inträffar

- om längden av nämnda perioder inte uppgår till ett år, och
- om endast dessa perioder beaktas, ingen rätt till förmån skulle finnas enligt bestämmelserna i denna lagstiftning.

2. Den behöriga institutionen i var och en av de andra medlemsstaterna skall beakta de perioder som avses i punkt 1 vid tillämpningen av bestämmelserna i artikel 46.2 utom de under b.

3. Om tillämpningen av bestämmelserna i punkt 1 skulle leda till att alla institutioner i de berörda medlemsstaterna befrias från sina skyldigheter, skall förmåner beviljas uteslutande enligt lagstiftningen i den sista av de stater vars villkor är uppfyllda, som om alla försäkrings- och bosättningsperioder som har fullgjorts och beaktats enligt bestämmelserna i artikel 45.1—4 hade fullgjorts enligt denna stats lagstiftning.

Artikel 49

Beräkning av förmåner för en person som inte samtidigt uppfyller villkoren i alla lagstiftningar enligt vilka försäkrings- eller bosättningsperioder har fullgjorts eller då han uttryckligen begärt att beviljandet av förmåner vid ålderdom skjuts upp

1. Om en person vid en viss tidpunkt inte uppfyller de villkor som har fastställts för beviljande av förmåner i alla de medlemsstaters lagstiftning som han har omfattats av, i förekommande fall med beaktande av bestämmelserna i artikel 45 och/eller artikel 40.3 men uppfyller villkoren i endast en eller flera av dem, skall följande gälla:

- a) Varje behörig institution som tillämpar en lagstiftning, vars villkor är uppfyllda, skall beräkna det förmånsbelopp som skall utges enligt bestämmelserna i artikel 46.
- b) Undantag:
 - i) Om personen uppfyller villkoren i åtminstone två lagstiftningar utan att åberopa försäkrings- eller bosättningsperioder som har fullgjorts enligt de lagstiftningar vars villkor inte är uppfyllda, skall dessa perioder inte beaktas vid tillämpningen av bestämmelserna i artikel 46.2.
 - ii) Om personen uppfyller villkoren i endast en lagstiftning utan att åberopa försäkrings- eller bosättningsperioder som har fullgjorts enligt lagstiftningar vars villkor inte är uppfyllda, skall det förmånsbelopp som skall utges beräknas enligt bestämmelserna i endast den lagstiftning vars villkor är uppfyllda, med beaktande av endast de perioder som har fullgjorts enligt den lagstiftningen.

Bestämmelserna i denna punkt skall tillämpas på motsvarande sätt då personen uttryckligen har begärt att beviljandet av förmåner vid ålderdom skjuts upp i enlighet med artikel 44.2 andra mening.

2. Den eller de förmåner som har beviljats enligt en eller flera lagstiftningar i det fall som avses i punkt 1 skall automatiskt räknas om enligt bestämmelserna i artikel 46 när villkoren enligt en eller flera av de lagstiftningar som personen har omfattats av är uppfyllda, i förekommande fall med beaktande av bestämmelserna i artikel 45 och i förekommande fall ännu en gång med beaktande av punkt 1. Denna punkt skall tillämpas på motsvarande sätt då en person begär beviljande av förmåner vid ålderdom som har förvärvats enligt lagstiftningen i en eller flera medlemsstater och som dithills hade varit uppskjuten i enlighet med artikel 44.2 andra mening.

3. En omräkning skall automatiskt göras enligt bestämmelserna i punkt 1, utan att det påverkar tillämpningen av bestämmelserna i artikel 40.2, när villkoren i en eller flera lagstiftningar inte längre är uppfyllda.

Artikel 50

Beviljande av ett tillägg när det totala förmånsbeloppet enligt de olika medlemsstaternas lagstiftningar inte uppgår till det fastställda minimibeloppet i den stat inom vars territorium mottagaren är bosatt

En förmånstagare på vilken detta kapitel är tillämpligt får inte, i den stat inom vars territorium han är bosatt och enligt vars lagstiftning en förmån utges till honom, beviljas en förmån som är mindre än den minimiförmån som har fastställts enligt denna lagstiftning för en försäkrings- eller bosättningsperiod som är lika med alla försäkringsperioder som har beaktats vid betalning enligt bestämmelserna i de föregående artiklarna. Den behöriga institutionen i denna stat skall under den tid han är bosatt inom dess territorium om det behövs betala ut ett tillägg till honom som uppgår till skillnaden mellan det totala förmånsbelopp som skall betalas ut enligt detta kapitel och minimiförmånsbeloppet.

Artikel 51

Indexering och ny beräkning av förmåner

1. Om förmånerna från de berörda staterna ändras med en fast procentsats eller ett fast belopp till följd av ökade levnadskostnader, förändringar i lönenivån eller av andra ändringsorsaker, skall denna procentsats eller detta belopp tillämpas direkt på de förmåner som har fastställts enligt bestämmelserna i artikel 46, utan att någon ny beräkning behöver göras enligt bestämmelserna i den artikeln.

2. Om metoden för att fastställa eller reglerna för att beräkna förmåner skulle ändras, skall dock en ny beräkning göras enligt bestämmelserna i artikel 46."

4. Följande stycke skall läggas till i artikel 60.1:

"d) Bestämmelserna om minskning, innehållande eller indragning i en medlemsstats lagstiftning skall inte tillämpas på personer som uppbär förmåner som har beviljats av institutioner i två medlemsstater enligt b."

5. Artikel 94.10 skall ersättas med följande:

"10. Rättigheter för personer som har beviljats pension före ikraftträdandet av artikel 45.6 kan omprövas på deras begäran på grundval av bestämmelserna i artikel 45.6."

6. Följande artikel skall införas:

"Artikel 95a

Övergångsbestämmelser för tillämpning av förordning (EEG) nr 1248/92

1. Ingen rätt skall förvärfas enligt förordning (EEG) nr 1248/92 för en period före den 1 juni 1992.

7. Bilaga 4 skall ersättas med följande:

"BILAGA 4

(Förordningens artiklar 37.2, 38.3, 45.3, 46.1 b och 46b.2)

A.

Lagstiftningar som behandlas i förordningens artikel 37.1 enligt vilka invaliditetsförmånernas storlek är oberoende av försäkringsperiodernas längd

A. BELGIEN

Lagstiftningen om det allmänna invaliditetssystemet, det särskilda invaliditetssystemet för gruvarbetare, det särskilda systemet för sjömän i handelsflottan och lagstiftningen om försäkring mot arbetsoförmåga för egenföretagare.

B. DANMARK

Ingen.

C. TYSKLAND

Ingen.

D. SPANIEN

Lagstiftning om invaliditetsförsäkring enligt det allmänna systemet och under särskilda system.

2. Alla försäkrings- eller bosättningsperioder som har fullgjorts enligt en medlemsstats lagstiftning före den 1 juni 1992 skall beaktas vid fastställande av rätten till förmåner enligt förordning (EEG) nr 1248/92.

3. Om något annat inte följer av bestämmelserna i punkt 1 skall rätt enligt förordning (EEG) nr 1248/92 förvärfas även om rätten hänförs till ett försäkringsfall som inträffade före den 1 juni 1992.

4. Rättigheter för personer som har beviljats pension före den 1 juni 1992 kan på ansökan av personen omprövas med beaktande av bestämmelserna i förordning (EEG) nr 1248/92.

5. Om en ansökan som avses i punkt 4 lämnas in inom två år från den 1 juni 1992, skall rättigheter som har förvärfats enligt förordning (EEG) nr 1248/92 gälla från denna dag, och bestämmelserna i någon medlemsstats lagstiftning om förverkande av eller begränsning i rätten till förmåner kan inte åberopas mot personen ifråga.

6. Om ansökan som avses i punkt 4 lämnas in efter utgången av tvåårsperioden efter den 1 juni 1992, skall rättigheter som inte har förverkats eller inte har fallit bort genom en tidsspärr, gälla från den dag då ansökan lämnades in, såvida inte förmånligare bestämmelser gäller enligt en medlemsstats lagstiftning."

E. FRANKRIKE

1. *Anställda*

All lagstiftning om invaliditetsförsäkring, med undantag för lagstiftningen om invaliditetsförsäkring enligt systemet för social trygghet för gruvarbetare.

2. *Egenföretagare*

Lagstiftning om invaliditetsförsäkring för egenföretagare inom jordbruket.

F. GREKLAND

Lagstiftning om försäkringssystemet för jordbruket.

G. IRLAND

Del II kapitel 10 i 1981 års lag om social trygghet och socialbidrag [Social Welfare (Consolidation) Act 1981].

H. ITALIEN

Ingen.

I. LUXEMBURG

Ingen.

J. NEDERLÄNDERNA

a) Lag av den 18 februari 1966 om försäkring mot arbetsoförmåga, med ändringar.

b) Lag av den 11 december 1975 om allmän försäkring mot arbetsoförmåga, med ändringar.

K. PORTUGAL

Ingen.

L. STORBRITANNIEN

a) *Storbritannien*

Avdelning 15 i 1975 års lag om social trygghet (Social Security Act 1975).

Avdelning 14—16 i 1975 års lag om sociala trygghetspensioner (Social Security Pensions Act 1975).

b) *Nordirland*

Avdelning 15 i 1975 års lag om social trygghet (Nordirland) [Social Security (Northern Ireland) Act 1975].

Artiklarna 16—18 i 1975 års lag om sociala trygghetspensioner (Nordirland) [Social Security Pensions (Northern Ireland) Order 1975].”

B.

Särskilda system för egenföretagare som avses i artiklarna 38.3 och 45.3 i förordning nr 1408/71

A. BELGIEN

Inget.

B. DANMARK

Inget.

C. TYSKLAND

Åldersförsäkring för jordbrukare (Altershilfe für Landwirte).

D. SPANIEN

System avseende lägre pensionsålder för egenföretagare som är sysselsatta i sjöfartsverksamhet enligt beskrivning i kungligt dekret nr 2309 av den 23 juli 1970.

E. FRANKRIKE

Inget.

F. GREKLAND

Inget.

G. IRLAND

Inget.

H. ITALIEN

Pensionsförsäkringssystem för (Assicurazione pensioni per)

- läkare (medici)
- apotekare (farmacisti)
- veterinärer (veterinari)
- barnmorskor (ostetriche)
- ingenjörer och arkitekter (ingegneri e architetti)
- lantmätare (geometri)
- advokater och rättegångsbiträden (avvocati e procuratori)
- ekonomer (dottori commercialisti)
- revisorer och industriexperter (ragionieri e periti commerciali)
- arbetskonsulenter (consulenti del lavoro)
- notarier (notai)
- tullspeditörer (spedizionieri doganali).

I. LUXEMBURG

Inget.

J. NEDERLÄNDERNA

Inget.

K. PORTUGAL

Inget.

L. STORBRIANNIEN

Inget.

C.

Fall som avses i förordningens artikel 46.1 b då beräkningen av förmåner kan ske med bortseende från förordningens artikel 46.2

A. BELGIEN

Inget.

B. DANMARK

Alla ansökningar om pension som avses i lagen om sociala pensioner, med undantag för pensioner som nämns i bilaga 4 D.

C. TYSKLAND

Inget.

D. SPANIEN

Inget.

E. FRANKRIKE

Inget.

F. GREKLAND

Inget.

G. IRLAND

Alla ansökningar om ålderspension, avgiftsfinansierade ålderspensioner och änkepensioner.

H. ITALIEN

Invalider-, ålders- och efterlevandepensioner för anställda och för följande kategorier egenföretagare: jordbrukare, hälftenbrukare, arrendatorer, hantverkare och personer sysselsatta inom handelsverksamhet.

I. LUXEMBURG

Inget.

J. NEDERLÄNDERNA

Alla ansökningar om ålderspensioner enligt lag av den 31 maj 1956 om allmän åldersförsäkring, med ändringar.

K. PORTUGAL

Invalider-, ålders- och änkepensioner.

L. STORBRIANNIEN

Alla ansökningar om ålders- och änkepension som har fastställts enligt förordningens avdelning III kapitel 3 med undantag för sådana då personen ifråga, under vilket skatteår som helst efter den 6 april 1975 har fullgjort försäkrings-, anställnings- eller bosättningsperioder både enligt lagstiftningen i Storbritannien och i en annan medlemsstat.

D.**Förmåner och överenskommelser som avses i förordningens artikel 46b.2**

1. Förmåner som avses i förordningens artikel 46b.2 a, vilkas belopp är oberoende av de fullgjorda försäkrings- eller bosättningsperiodernas längd:
 - a) De invaliditetsförmåner som utges enligt de lagstiftningar som anges i del A i denna bilaga.
 - b) Den hela danska allmänna folkpensionen som har förvärvats efter 10 års bosättning av personer som har beviljats pension senast den 1 oktober 1989.
 - c) Den nederländska änkepensionen enligt lag av den 9 april 1959 om allmän försäkring för änkor och föräldralösa barn, med ändringar.

- d) De spanska dödsfallsersättningarna och efterlevandepensionerna som har beviljats enligt de allmänna och särskilda systemen.
 - e) Änkepensionen enligt efterlevandeförsäkringen inom det franska allmänna socialförsäkringssystemet eller systemet för lantarbetare.
 - f) Invalidpension för änklingar och änkor enligt det franska allmänna socialförsäkringssystemet eller systemet för lantarbetare, då den beräknas på grundval av en avliden makes invalidpension och utbetalas i enlighet med artikel 46.1 a i.
2. Förmåner som avses i förordningens artikel 46 b 2, vilkas belopp har fastställts med beaktande av en fiktiv period som anses ha varit fullgjord mellan den dag då försäkringsfallet inträffade och en senare dag:
- a) Danska förtidspensioner vilkas belopp har fastställts enligt gällande lagstiftning före den 1 oktober 1984.
 - b) Tyska invalid- och efterlevandepensioner, för vilka en tilläggsperiod beaktas och tyska ålderspensioner, för vilka en redan fullgjord tilläggsperiod beaktas.
 - c) Luxemburgska invalid- och efterlevandepensioner.
 - d) Italienska pensioner vid total arbetsförmåga ("inabilità").
3. Överenskommelser som avses i förordningens artikel 46 b 2 b i som avser att förhindra att samma fiktiva period beaktas två eller flera gånger:
- Överenskommelsen den 20 juli 1978 mellan regeringen i Luxemburg och regeringen i Förbundsrepubliken Tyskland om olika socialförsäkringsfrågor."
8. Bilaga 6 skall ändras enligt följande:
- a) Följande punkter skall läggas till i avsnitt A (Belgien):
 - "9. Vid beräkningen av det teoretiska beloppet för en invalidpension som avses i förordningens artikel 46.2, skall den behöriga belgiska institutionen lägga till grund den inkomst som har uppburits i det yrke som personen senast har utövat.
 10. Varje anställd eller egenföretagare som inte längre är försäkrad i Belgien enligt lagstiftningen om sjuk- och invaliditetsförsäkring — som också grundar beviljandet av förmåner på villkoret att personen ifråga är försäkrad vid försäkringsfallets inträffande — skall för tillämpningen av förordningens del III kapitel 3 anses vara fortfarande försäkrad när försäkringsfallet inträffar om han är försäkrad mot samma risk enligt en annan medlemsstats lagstiftning.
 11. Om personen har rätt till en belgisk invaliditetsförmån enligt förordningens artikel 45, skall denna förmån enligt reglerna i förordningens artikel 46.2 beviljas
 - a) enligt bestämmelserna i lagen den 9 augusti 1963 om upprättandet och organiserandet av ett obligatoriskt sjuk- och invaliditetsförsäkringssystem om han vid tidpunkten för arbetsförmågans inträffande var försäkrad mot samma risk enligt en annan medlemsstats lagstiftning som anställd i den mening som avses i förordningens artikel 1 a,
 - b) enligt bestämmelserna i det kungliga dekretet av den 20 juli 1971 om upprättandet av ett försäkringssystem mot arbetsförmåga för egenföretagare om han vid arbetsförmågans inträffande var egenföretagare i den mening som avses i förordningens artikel 1a."

b) Avsnitt B (Danmark) skall ändras enligt följande:

i) punkt 7 skall ersättas med följande:

"7. Förordningens artikel 46a 3 d och artikel 46c 1 och 3 och tillämpningsförordningens artikel 7.1 skall inte tillämpas på pensioner som beviljas enligt dansk lagstiftning."

ii) punkt 9 skall ersättas med följande:

"9. Om mottagaren av en dansk ålderspension eller förtida uttagen ålderspension också har rätt till en efterlevandepension från en annan medlemsstat skall dessa pensioner, vid tillämpningen av dansk lagstiftning, betraktas som förmåner av samma slag i den mening som avses i förordningens artikel 46a 1, dock under förutsättning att den person vars försäkrings- eller bosättningsperioder ligger till grund för beräkningen av efterlevandepensionen också har fullgjort bosättningsperioder i Danmark."

c) Följande punkter skall läggas till under avsnitt D (Spanien):

"3. Varje anställd eller egenföretagare som inte längre är försäkrad enligt spansk lagstiftning skall anses vara fortfarande försäkrad vid försäkringsfallets inträffande för tillämpningen av bestämmelserna i förordningens avdelning III kapitel 3 om han är försäkrad enligt lagstiftningen i en annan medlemsstat vid tidpunkten för försäkringsfallets inträffande, eller om så inte är fallet, om en förmån kan utges för samma riskfall enligt en annan medlemsstats lagstiftning. Det senare villkoret skall dock anses vara uppfyllt i det fall som avses i artikel 48.1.

4. a) Enligt förordningens artikel 47 skall beräkningen av den teoretiska spanska förmånen ske på grundval av den försäkrades faktiska avgifter under åren närmast före betalningen av den sista avgiften till den spanska socialförsäkringen.

b) Det fastställda pensionsbeloppet skall ökas och regleras för varje efterföljande år och till och med året närmast föregående det då försäkringsfallet inträffar för pensioner av samma slag."

d) Följande punkt skall läggas till under avsnitt E (Frankrike):

"8. Varje anställd som inte längre är försäkrad enligt det franska allmänna socialförsäkringssystemet om änkepensionsförsäkring eller systemet för lantarbetare skall vid tillämpningen av reglerna i förordningens avdelning III kapitel 3 anses ha samma status som en försäkrad enligt sådan lagstiftning när försäkringsfallet inträffar, om personen är försäkrad som anställd enligt en annan medlemsstats lagstiftning vid tidpunkten för försäkringsfallets inträffande eller om så inte är fallet, om en efterlevandepension kan utges enligt en annan medlemsstats lagstiftning för anställda. Detta villkor skall dock anses vara uppfyllt i det fall som avses i artikel 48.1."

e) Följande punkt skall läggas till under avsnitt F (Grekland):

"4. Enligt grekisk lagstiftning är tillämpningen av förordningens artikel 49.2 förenad med villkor att den nya beräkningen som avses i nämnda artikel inte leder till ett ogynnsamt resultat för personen."

f) I avsnitt G (Irland) skall punkt 4 utgå.

g) Avsnitt J (Nederländerna) skall ändras på följande sätt:

i) Punkt 3 skall ersättas med följande:

"3. a) Varje anställd eller egenföretagare som inte längre omfattas av nederländsk lagstiftning om änkepensionsförsäkring skall för tillämpningen av bestämmelserna av förordningens avdelning III kapitel 3 anses vara försäkrad enligt sådan försäkring när försäkringsfallet inträffar om personen är försäkrad enligt en annan medlemsstats lagstiftning mot samma risk, eller om så inte är fallet, om en

efterlevandeförmån kan utges enligt en annan medlemsstats lagstiftning. Det senare villkoret skall dock anses vara uppfyllt i det fall som avses i artikel 48.1.

- b) Om en änka enligt a har rätt till änkepension enligt nederländsk lagstiftning om allmän försäkring för änkor och föräldralösa barn skall sådan pension beräknas enligt förordningens artikel 46.2.

För tillämpningen av dessa bestämmelser skall försäkringsperioder som har fullgjorts före den 1 oktober 1959 under vilka den anställde eller egenföretagaren var bosatt inom nederländskt territorium före 15 års ålder eller under vilka han vid fortsatt bosättning inom en annan medlemsstats territorium har förvärvsarbetat i Nederländerna för en arbetsgivare i det landet, också betraktas som försäkringsperioder som har fullgjorts enligt nämnda nederländska lagstiftning.

- c) Hänsyn skall inte tas till perioder som skall beaktas enligt b, vilka sammanfaller med försäkringsperioder som har fullgjorts enligt en annan medlemsstats lagstiftning om efterlevandepension.
- d) Vid tillämpningen av förordningens artikel 46.2 skall endast försäkringsperioder som har fullgjorts efter 15 års ålder enligt den allmänna lagen om försäkring för änkor och föräldralösa barn (AWW) beaktas som försäkringsperioder."

ii) Punkt 4 skall ersättas med följande:

- *4. a) Varje anställd eller egenföretagare som inte längre är försäkrad enligt lagen av den 18 februari 1966 om försäkring mot arbetsoförmåga (WAO) och/eller enligt lagen av den 11 december 1975 om arbetsoförmåga (AAW) skall anses vara fortfarande försäkrad vid tidpunkten för försäkringsfallets inträffande för tillämpningen av bestämmelserna i förordningens avdelning III kapitel 3 om han är försäkrad mot samma risk enligt en annan medlemsstats lagstiftning, eller om så inte är fallet, om en förmån kan utges enligt en annan stats lagstiftning för samma riskfall. Det senare villkoret skall dock anses vara uppfyllt i det fall som avses i artikel 48.1.
- b) Om personen enligt a har rätt till en nederländsk invaliditetsförmån skall denna förmån enligt reglerna i förordningens artikel 46.2 beviljas
- i) enligt bestämmelserna i den ovannämnda lagen av den 18 februari 1966 (WAO) om han vid tidpunkten för försäkringsfallets inträffande var försäkrad mot samma risk enligt en annan medlemsstats lagstiftning som anställd i den mening som avses i förordningens artikel 1 a,
- ii) enligt bestämmelserna i den ovannämnda lagen av den 11 december 1975 (AAW) om han vid arbetsoförmågans inträde

—
var försäkrad mot denna risk enligt en annan medlemsstats lagstiftning men inte som anställd i den mening som avses i förordningens artikel 1 a, eller

—
inte var försäkrad mot denna risk enligt en annan medlemsstats lagstiftning men kan göra anspråk på förmåner enligt en annan medlemsstats lagstiftning.

Om det förmånsbelopp som har beräknats enligt bestämmelserna i i är lägre än det belopp som framkommer vid tillämpning av bestämmelserna i ii skall sistnämnda förmån betalas ut.

- c) Vid beräkning av förmåner som har beviljats enligt den ovannämnda lagen av den 18 februari 1966 (WAO) eller enligt den ovannämnda lagen av den 11 december

1975 (AAW) skall de nederländska institutionerna beakta

- perioder med betald sysselsättning och perioder som betraktas som sådana och som har fullgjorts i Nederländerna före den 1 juli 1967,
- försäkringsperioder som har fullgjorts enligt den ovannämnda lagen av den 18 februari 1966 (WAO),
- försäkringsperioder som har fullgjorts av personen i fråga efter femton års ålder enligt den ovannämnda lagen av den 11 december 1975 (AAW) i den mån de inte sammanfaller med försäkringsperioder som har fullgjorts enligt den ovannämnda lagen av den 18 februari 1966 (WAO).

d) Vid beräkningen av den nederländska invaliditetsförmånen enligt förordningens artikel 40.1 skall de nederländska institutionerna inte beakta tillägg som kan beviljas enligt bestämmelserna i lagen om tillägg. Rätten till detta tillägg och storleken av detta beräknas endast på grundval av bestämmelserna i lagen om tillägg."

h) I avsnitt L (Storbritannien) skall punkt 9 utgå.

Artikel 3

Förordning (EEG) nr 574/72 ändras på följande sätt:

1. Artikel 7 skall ersättas med följande:

"Artikel 7

Allmänna regler för tillämpningen av bestämmelser om förhindrande av sammanträffande av förmåner

1. Om förmåner som utges enligt två eller flera medlemsstaters lagstiftning grundas på ömsesidig minskning, ömsesidigt innehållande eller ömsesidig indragning skall de belopp som inte skulle utbetalas vid en strikt tillämpning av bestämmelserna om minskning, innehållande eller indragning enligt de berörda medlemsstaternas lagstiftning delas med antalet förmåner som skall minskas, innehållas eller indragas.

2. Vid tillämpningen av förordningens artikel 12.2, 12.3 och 12.4, artikel 46a, artikel 46b och artikel 46c skall berörda behöriga institutioner på begäran lämna varandra alla upplysningar som behövs."

2. I artikel 15.1 a skall orden "förordningens artikel 46.2 c" ersättas med "förordningens artikel 47.1 a".

3. Rubriken till artikel 35 skall ersättas med följande:

"Ansökningar om invaliditetsförmåner då en anställd eller egenföretagare har omfattats enbart av de lagstiftningar som nämns i förordningens bilaga 4 A och även i fall som avses i förordningens artikel 40.2."

4. Rubriken till artikel 39 skall ersättas med följande:

"Beredning av ansökningar om invaliditetsförmåner i fall då den anställde eller egenföretagaren endast har omfattats av de lagstiftningar som nämns i förordningens bilaga 4 A".

5. Artikel 46 skall ersättas med följande:

"Artikel 46

Belopp som skall utges för perioder med frivillig försäkring eller frivillig fortsättningsförsäkring och som inte skall beaktas enligt tillämpningsförordningens artikel 15.1 b

Vid beräkningen av det teoretiska och det faktiska förmånsbeloppet enligt bestämmelserna i förordningens artikel 46.2 a och 46.2 b skall reglerna i tillämpningsförordningens artikel 15.1 b-d gälla.

Det faktiska belopp som har beräknats enligt bestämmelserna i förordningens artikel 46.2 skall ökas med det belopp som svarar mot perioderna av frivillig försäkring eller frivillig fortsättningsförsäkring som inte har beaktats enligt tillämpningsförordningens artikel 15.1 b. Denna ökning skall beräknas enligt bestämmelserna i den medlemsstats lagstiftning enligt vilken perioderna av frivillig försäkring eller frivillig

fortsättningsförsäkring har fullgjorts.

Den jämförelse som avses i förordningens artikel 46.3 måste göras under hänsynstagande till denna ökning."

6. Artikel 47 skall ersättas med följande:

"Artikel 47

Beräkning av de belopp som motsvarar perioderna av frivillig försäkring eller frivillig fortsättningsförsäkring

Institutionen i varje medlemsstat skall i enlighet med den lagstiftning som den tillämpar beräkna det belopp som svarar mot perioderna av frivillig försäkring eller frivillig fortsättningsförsäkring som enligt förordningens artikel 46a.3 c inte omfattas av bestämmelserna i en annan medlemsstat om indragning, minskning eller innehållande."

7. Artikel 48.1 skall ersättas med följande:

"1. Det slutliga beslut som var och en av de berörda institutionerna har fattat skall sändas till den utredande institutionen. Varje beslut skall innehålla uppgift om möjligheten att överklaga och tiden för överklagande enligt den berörda lagstiftningen. När den utredande institutionen har fått alla sådana beslut skall den underrätta sökanden om detta på dennes eget språk i ett sammanfattande meddelande till vilket de nämnda besluten skall bifogas. Tiden för överklagande skall alltid räknas från det att sökanden erhöi det sammanfattande meddelandet."

8. Artikel 49 skall ersättas med följande:

"Artikel 49

Omräkning av förmåner

1. Vid tillämpningen av bestämmelserna i förordningens artikel 43.3 och 43.4, artikel 49.2 och 49.3 och artikel 51.2 gäller bestämmelserna i tillämpningsförordningens artikel 45 på motsvarande sätt.

2. Vid omräkning, indragning eller innehållande av en förmån skall den institution som har fattat ett sådant

beslut omedelbart underrätta den berörda personen och varje institution hos vilken personen har rätt till förmån om detta, vid behov genom den utredande institutionens medverkan. Beslutet skall innehålla uppgift om möjligheten att överklaga och tiden för överklagande enligt den berörda lagstiftningen. Tiden för överklagande skall alltid räknas från det att sökanden erhöi beslutet."

9. Artikel 107.1 skall ersättas med följande:

"1. Vid tillämpning av

a) artikel 12 2—4, artikel 19.1 b sista meningen, artikel 22.1 ii sista meningen, artikel 25.1 b näst sista meningen, artikel 41.1 c och 41.1 d, artikel 46.4, artikel 46a.3, artikel 50, artikel 52 b sista meningen, artikel 55.1 ii sista meningen, artikel 70.1 första stycket, artikel 71.1 b ii näst sista meningen i förordningen samt,

b) artikel 34.1 och artikel 120.2 i tillämpningsförordningen, skall kursen för omräkning till en nationell valuta av belopp som redovisas i en annan nationell valuta vara den kurs som beräknas av kommissionen och grundas på det månatliga genomsnittet för växelkursen för dessa valutor under den referensperiod som definieras under punkt 2 och som anmäls till kommissionen för tillämpning av Europeiska monetära systemet."

Artikel 4

Denna förordning träder i kraft den första dagen i den månad som följer efter det att den har offentliggjorts i *Europeiska gemenskapernas officiella tidning*.

Denna förordning är till alla delar bindande och direkt tillämplig i alla medlemsstater.

Utfärdad i Luxemburg den 30 april 1992.

På rådets vägnar

José da SILVA PENEDA

Ordförande
